

Bogoljub

November 1939

„Družbenik Marijin“

Molitvenik za Marijine družbe. Kongregacijam naznanjamo, da je izšel v založbi »Ničman« v Ljubljani kot nova, popravljena, spopolnjena in jezikovno oglašena sedma izdaja »Družbenik Marijin«. Izdalo ga je škofijsko vodstvo M. D. Pri urejevanju je sodelovalo več voditeljev in poznavalcev Marijinih družb in njih ustroja. Škofijskemu vodstvu in vsem voditeljem kongregacij je mnogo na tem, da dobe člani in članice ustrezajočo ročno molitveno knjižico, ki ni zgolj molitvenik, ampak tudi pravilnik in obrednik.

Knjižica vsebuje v prvem delu kratko, pregledno in točno zgodovino in podatke o razvoju Marijinih družb; nato pravilnik za vse vrste častnih služb v območju kongregacije, končno obrednik za sprejem v pripravništvo in v članstvo Marijinih družb, in sicer posebej za fante in može, za dekleta, za žene. V tretjem delu so zbrane običajne molitve, pesmi, pa tudi posebne molitve, namenjene članom in članicam.

S to knjižico bo ustrezno mnogim, ki so zadnja leta povpraševali po nji, posebej pa še tem, ki se pripravljajo za sprejem v kongregacijo. Priporočena bodi tudi že starejšim članom in pa vsem častilcem Marijinim, kateri se hočejo poučiti o ustroju te cerkvene, času primerne in prekorigne ustanove, ki ima namen, gojiti med Marijinimi otroki posebno gorečo ljubezen do nebeške Matere, pospeševati delo za samoposvečenje in negovati apostolsko delo v službi bližnjega.

Nova knjižica je bila nujno potrebna iz navedenih razlogov, predvsem pa zato, ker je stara že davno pošla. Pa bi bilo tudi znamenje precejšnje pomanjkljivosti, če bi kongregacijam ne mogli postreči s stanovsko, družbeno knjižico, ki bodi voditeljem poleg »Bogoljuba« za pomoč v skrbi za Marijansko življenje slovenskega Marijanskega naroda.

Cena vezanemu izvodu v rdeči obrezi 18 din, v zlati obrezi 22 din, po pošti 1.50 din več.

Naroča in dobiva se

v prodajalni Ničman v Ljubljani.

Odgovori.

F. M.: Kako je s plesno zabavo? Ali se člani Mar. družb nikdar in pod nobenim pogojem ne smejo udeležiti plesa?

Pri premišljevanju tega vprašanja nam je prišlo na misel, da je list »Die Fahne Mariens« 1938, p. 70, isto stvar takole razsodil:

To vprašanje se v raznih oblikah pogosto ponavlja. Odgovori so tudi različni, ker je treba imeti pred očmi razne okoliščine in kraje, ker je treba uvaževati, kdo želi pojasniti, v kateri starosti je, kakšne narave je i. dr. Poznamo kraje v podeželju, kjer je ples z moškimi vsem članicam brezpogojno prepovedan in tudi prepovedan biti mora, ker bi vsaka mladenka, ki gre na ples, izgubila dobro ime, kajti nobeno dekle, ki kaj nase drži, ne hodi na take zabave. V takih krajih je taka prepoved razumljiva in potrebna.

Mnogokje so seveda razmere precej drugačne. Po mestih in večjih krajih kaže, da se mladenka iz socialnih, družabnih in družinskih ozirov in na izrečno željo staršev plesnih prireditelj; toda ne zakonitih plesov, marveč takih v dobrih družbah, kamor pridejo tudi starši in pametni ljudje. V takih priložnostih bi splošno prepoved ne

bilo lahko zagovarjati; kajti v takih družbah se mnogo da na zunanjo dostojnost in na pravilo olike in lepega vedenja.

Kongregacije v mestih imajo navadno za take primere točno določilo v posebnih pravilih, pa se morajo člani natanko po njih ravnanje. Dovoljujejo n. pr. obisk plesne zabave samo iz utemeljenih, tehtnih razlogov, ki jih je treba sproti naznaniti voditelju. Med razloge pa ne spada samo plesna strast in zgolj zabava. Takih predpisov se člani, ki skrbijo za svojo čast in dobro ime, pa jim je mar članstvo pri kongregaciji, strogo drže, saj morajo vedeti, kako brž se tu in tam tudi v naj-dostojnejši družbi in ob vseh ozirih na zunanost, stopi čez ojnice. Kdor spozna, da mu je taka zabava bližnja priložnost za greh, je dolžan brez-pogojno priložnosti se ogibati.

Mlad pošten akademik (visokošolec) se je bil prijavil za obisk plesnih vaj. Ko je pa videl, kako so se nekateri udeleženci in udeleženke neprimer-no vedli, je stopil pred voditelja plesnega tečaja in kratko in malo izjavil, da takega vedenja ne more prenesti in da ga ne bo več blizu. Nato je vzel klobuk in zapustil prostor.

Odločnost tega fanta je napravila vtis na vse. Ta lepi zgled naj bi posnemali pri vseh priložnostih tudi drugi člani Mar. družb in vsekdar pokazali pravo vestnost, neustrašeno odločnost, pa čisto mišljenje in hotenje.

Bolj ko se danes npravnostna pravila prezirajo in teptajo, bolj se bodo služabniki in služabnice Device Marije, ki hodijo v spremstvu Kristusa Kralja, izkazali kot čvrsti brambovci npravstvene postave in skrbeli, da jo bodo tudi uvaževali in v časti imeli. Tudi pri plesni zabavi, če je ne-izogibna in so dani vsi pogoji za udeležbo, mora biti kongreganist cel kristjan in cel Marijin družabnik.

To in ono.

Ali je prav, ali ni prav? O preganjanju Judov se danes mnogo piše — vse bolj, kakor pa svoj čas o zatiranju katoličanov na Ruskem, v Mehiki itd. Kaj se je Judom hudega zgodilo? V Nemčiji jih pode čez mejo, drugod se jih marsikje branijo in jim zapirajo vrata v javne službe. Amerika s predsednikom Rooseveltom je pa skoraj njih zaščitnica. Zato je pa znani župnik in ljubljenc radijskega poslušalstva v Ameriki Coughlin iz Detroita to reč tako-le — in sodimo, da pravilno — razrešil: »Sočustvujemo z vsem, ki po krivici preganjanje trpe; toda treba je razločevati med dobrimi in slabimi Judi. Kot dobri kristjani ne moremo biti zavzeti za tiste Jude, ki se družijo s protivniki vsega, kar je krščansko, ali pa so celo njih voditelji. V zadnjih desetletjih pa komunizem vprav pod komando židovstva visoko dviga glavo. Le pomislimo na žide, poglavarje ruskega komunizma, ki strup brezverstva trosi po vseh deželah.

Seveda so zaropotali Judje takoj tudi proti župniku Coughlinu. Saj ni čuda, Mačka cvili, če ji kdo na rep stopi. Državna oblast v Ameriki je napravila Judom poklon in prepovedala župniku Coughlinu uporabo radijskih postaj.

Jozafat, dolina grobov

Okoli leta 800 pr. Kr. je gledal prerok Joel v duhu sodbe božje nad sovražniki Izraela in zapisal pomenljive besede: »Naj se vzdignejo narodi in pridejo v dolino Jozafat, kajti tam bom sedel in sodil vse narode naokoli« (3, 12).

Jasno je, da prerok s temi besedami ni mislil na poslednjo sodbo, ampak na božje sodbe vseh časov, pa vendar so judovski in tudi nekateri krščanski pisatelji Joelovo prerokbo razlagali v smislu sodnega dne. In čeprav »dolina Jozafat« po sodbi resnih razlagalcev sv. pisma ni kaka določena dolina, ampak vsak kraj, kjer Bog sodi (Jozafat, hebrejsko Jeho — šafat, pomeni: Bog sodi), se je vendar že v davnih časih med Judi udomačilo mnenje, da se bo sodba sodnega dne vršila v dolini Jozafat; za dolino Jozafat so pa krstili globoko dolino, ki loči Jeruzalem od Oljske gore, in so tam pričeli pokopavati svoje mrtve, da bi pri sodbi sodnega dne prvi prišli na vrsto. Od Judov so prevzeli to mnenje tudi muslimani in mnogi kristjani; še danes je n. pr. med našim ljudstvom marsikje razširjeno krivo mnenje, da bo na sodni dan Bog sodil vse ljudi v dolini Jozafat, dasi ne vedo, kje je dolina Jozafat in kakšna je.

Dolina, ki so jo po zmotni razlagi Joelove prerokbe Judje že pred Kristusom krstili za dolino Jozafat, je prav za prav Cedronska dolina. Cedronska se imenuje po hudourniku Cedronu, ki v času jesenskih in zimskih naličev teče na vzhodni strani Jeruzalema pod tempeljskim obzidjem in se pod Jeruzalemom obrne proti jugovzhodu ter nazadnje izliva v Mrtvo morje. Večinoma pa je ta struga popolnoma suha. Jozafat se imenuje samo tisti del doline, ki je na vzhodni strani Jeruzalema in loči grič Morijo (tempeljski grič) od Oljske gore.

Ta del Cedronske doline smemo po pravici imenovati dolina grobov. Kajti obe njeni pobočji pokrivajo nešteti grobovi, na pobočju tempeljskega griča muslimanski, na

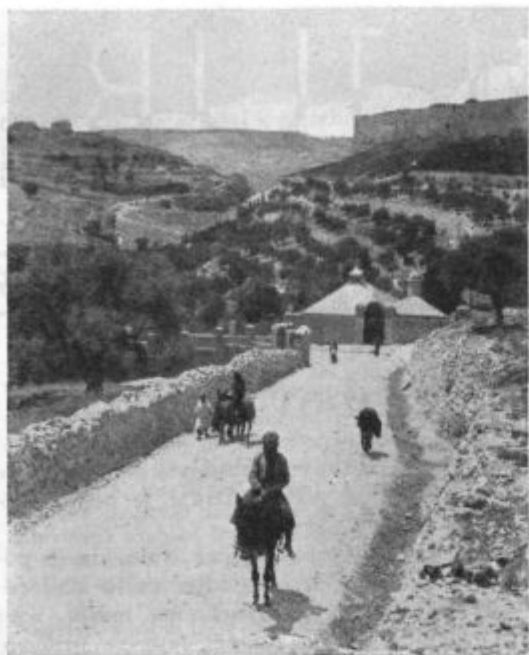
pobočju Oljske gore pa judovski. Le kjer se dolina začne, na severni strani, je nekaj oljčnih nasadov.

Danes vodi preko doline, tako da jo počez preseka, široka in gladka cesta iz Jeruzalema v Jeriho in k Mrtvem morju. Kjer cesta pride na dno doline, tam se pričnejo grobišča. Kakor daleč sega oko, vidiš grob pri grobu, brez vsakega reda. Na nekaterih so napisani, na drugih samo gol kamen ali kup kamenja. Ker je prsti le malo, so grobovi zelo plitvi; skala ali kup kamenja na grobu onemogoča divjim živalim in jastrebom, da bi iz zemlje izkopali mrtva trupla.

Po dolgem vodi po dolini od severa proti jugu le neznatna steza, ki je posuta z debelim kamenjem. Romarji, ki si žele ogledati dolino Jozafat, najrajši najamejo osle, da jahajoč pregledajo to dolino, ki je gotovo eno najstarejših pokopališč na svetu, saj tod že več kot dva tisoč let pokopavajo mrtve.

Mohamedanski grobovi na pobočju tempeljskega griča so po večini iz lepega, rezanega kamna, dočim so judovski kaj preprosti. Pač pa vzbujajo med njimi pozornost trije veliki grobovi oziroma nagrobni spomeniki, ki po sodbi starinoslovcev segajo najmanj še v 1. stoletje pred Kristusom. To so Absalomov, Jakobov in Zaharijev grob. Imena niso zgodovinska in je danes ugotovljeno, da v teh grobovih niso nikoli počivali Absalom, apostol Jakob ml. in Zaharija, bodisi prerok ali oni duhovnik, ki ga Kristus omenja v svojem govoru proti farizejem na veliki terek (Mt 23, 35). Kljub temu so ti nagrobniki, izklesani iz žive skale, častitljive priče stare judovske umetnosti. Na nje je najbrž mislil naš Gospod, ko je zaklical farizejem: »Gorje vam, pismo-uki in farizeji, hinavci: ki zidate grobnice prerokom in krasite spomenike pravičnim« (Mt 23, 29). Mimo njih je tudi stopal Gospod na veliki četrtek, ko je po zadnji večerji z apostoli šel s Siona na pristavo Getzemani ob Oljski gori.

*Dolina Jozafat
(Pogled od severa proti jugu)*

Judom je pokopališče v dolini Jozafat tako ljubo, da se še danes dajejo najrajši tam pokopavati. Neredko se dogaja, da prihajajo iz najoddaljenejših krajev v Jeruzalem umreti, da bi bili tu pokopani; drugi v oporoki določajo, da jih morajo po smrti prepeljati iz Evrope ali celo iz oddaljene Amerike na pokopališče v dolini Jozafat. Kdor pa nima toliko premoženja, da bi si to privoščil, si iz Jeruzalema od judovskega trgovca naroči vrečico prsti in peska iz doline Jozafat, da jo v tuji zemlji usujejo na njegovo krsto.

Dolina Jozafat hrani še en grob, ki je zaradi njega tudi kristjanom sveta in za romar-

je privlačna, to je grob Device Marije. Prav tam, kjer se prične dolina, v bližini vrta in bazilike Getzemani, je kraj, kjer je bil nekoč iz žive skale izklesan grob za Mater božjo. Ko je ta pri apostolu Janezu na Sionu umrla, so njeno truplo odnesli v dolino Jozafat in ga položili v skalnat grob. Ker je bila Marija mati Kristusa - Boga, njeno truplo ni strohnelo, ampak je bila takoj po smrti s telesom vzeta v nebo.

Na kraju, kjer se je to zgodilo, je bila že v 5. stoletju po Kr. zgrajena lepa cerkev, ki so jo mohamedanci v 8. stol. do tal porušili. Ko so v 12. stol. križarji postali gospodarji Palestine, so na istem mestu pozidali novo cerkev. Ta cerkev je ohranjena še danes, čeprav nekoliko spremenjena. Njena posebnost je to, da leži globoko pod zemljo in nima nobenega okna na prosto. Vanjo se pride po 23 širokih, precej strmih stopnicah. Dolgo so jo čuvali frančiškani, danes pa je v rokah razkolnih Grkov. Vstop je vsakomur dovoljen; tudi katoliški romarji hodijo radi na ta kraj, da počaste Mater božjo in poljubijo kamen, ki je bilo nanj nekoč položeno sveto truplo bl. Device Marije.

Morebiti bodo kdaj iz te doline zginili judovski in muslimanski grobovi, morebiti bo še kdaj porušena Marijina cerkev na zgornjem koncu doline, toda spomin na Marijin grob bo vedno ostal in zaradi njega slava doline Jozafat ne bo nikoli prenehala. Dr. A. Snaj.

~~~~~

Temu in onemu, ki se norčuje, češ ti f... govore neprestano o nebesih; na vsak način bi me radi noter spravili, tole: Strašna zmota. Še Bog te ne sili. To je docela tvoja lastna zadeva. Samo nikar ne pozabi: če se ne brigaš za zveličanje svoje duše, ni to v škodo ne Bogu, ne Cerkvi. Svobodna odločitev človekova je dragocen, pa tudi nevaren dar.

(Škof dr. Tihomir Toth)

Leseni konj pred Trojo

V soboto, dne 30. septembra, je sv. oče Pij XII. govoril zastopnikom poljskega naroda nepopisno lepe besede, kakor si jih zna zamisliti samo njegovo očetovsko srce. Poznamo že itak njegovo čudovito milino, a še nikoli se ni očitneje razodela »dobrotljivost in ljudomilost« očeta vsega krščanstva.

S solzami v očeh so ga poslušali Poljaki, ko jim je dejal: »Kakor svetel oblak v današnji noči vam ostanejo vsi veliki spomini vaše narodne zgodovine, ki je celih deset stoletij posvetila službi Kristusu in pogosto velikodušni obrambi krščanske Evrope. Na potih, zdaj žalostnih, zdaj slavnih, po ka-

terih je hodila Poljska, je teklo že mnogo rek solza in hudournikov krvi. V svojem razburkanem življenju je ta narod pretrpel ure smrtne boja in dobe navidezne smrti. Samo ene stvari nikoli niso videli v vaši zgodovini in vaša pričujočnost nam zagotavlja, da je tudi nikoli ne bodo videli: Poljske, ki bi zavrgla vero ali se ločila od Jezusa Kristusa in njegove Cerkve.

Dežela sv. Kazimira in sv. Jadvige, dežela obeh sv. Stanislavov, sv. Janeza Kentškega in sv. Andreja Bobóle je v teku stoletij lahko zgubila za nekaj časa svojo zemljo, premoženje, neodvisnost: prav nikoli pa ni

zgubila svoje vere. Nikoli ni zgubila svoje nežne pobožnosti do Device Marije, močnejše in blažje »Poljske kraljice«.

Kaj je hotel sv. oče s temi besedami pred vsem svetom pribiti? Prevažno resnico, da je bila Poljska obrambni zid in ščit evropskega krščanstva pred azijskim poganstvom in barbarstvom! Ne veliko gorovje Ural, ampak Poljska je bila vzhodna meja evropskega krščanstva, zlasti potem, ko se je bila pokazala najstrašnejša posledica svetovne vojske: naval azijskega boljševisma na Rusijo.

Če le površno pogledamo v zgodovino, vidimo, da je bila Poljska posebno pod vladarsko rodbino Jagelonov od 14. do 16. stol. za Evropo velik činitelj omike. Varovala je zapadno krščansko omiko in branila, da bi se v Evropo ne razlili napadi z Vzhoda. Imela je nalogo, vezati slovanski svet in zapadno Evropo in azijskemu svetu prinašati latinsko omiko in krščansko vero.

Če danes sploh imamo evropsko omiko, se moramo za to zahvaliti ne morda politiki, ampak duhovnemu delovanju krščanstva. Evropa je hči krščanstva. Če bi Evropa prenehala biti krščanska, bi jo použila Azija, proti kateri se je morala že toliko boriti. In prav Poljska je bila obrambni zid, ki so vanj udarjali vzhodni sovražniki krščanstva; saj je ležala ob cesti velikih azijskih vpadov, ki jim Rusija nikoli ni mogla kljubovati, ker je bila sama preveč azijska. Poljska pa jih je po besedi sv. očeta odbijala s »hudourniki krvi« svojih vedno junaških sinov in je tako reševala zapadno omiko, ki ji je grozilo popolno uničenje.

Po pravici je zapisal Ladislav Szabo: »Latinizirana krščanska Evropa je velikanska duhovna vrednota. Če bi Poljska izginila iz števila svobodnih in neodvisnih držav, bi to pomenilo velikansko nesrečo za vso Evropo, pa ne samo za krščansko misel, ampak za vso zapadno omiko. In ta nevarnost bi bila danes večja ko v turških časih, zakaj Azija bi segla do Švice in do reke Rene ter bi ogrozila vso Evropo in morda ves svet.«

To se je zgodilo v nedeljo, 17. septembra 1939, ali prav za prav letošnjo Jernejevo noč, 23. avgusta. V poznejših časih bo ta datum prav tako važen kakor 25. julij leta 611., ko so Arabci iz Afrike pridrli na Špansko in premagali zadnjega gotskega kralja Roderika, ali pa kakor 29. majnik leta 1453., ko je sultan Mohamed II. zavzel Carigrad; ali pa če hočete 23. avgust leta 1227., ko je gospostvo umirajočega mongolskega carja Čingiskana segalo od Japonskega do Črnega morja.

A krivico bi delal mongolskim vladarjem, če bi jih stavil v isto vrsto z boljševiškimi oblastniki. Saj veri niso bili sovražni, le menili se niso nič zanje. Nasprotno, ko jim je papež kot oče krščanstva poslal svoje ljudi, da bi ne delali škode kristjanom, so jih sprèjeli z velikim spoštovanjem in so se z njimi razgovarjali, kako bi skupaj s kristjani udarili po Saracenihi.

Kakih tisoč let pred Kristusovim rojstvom so Grki oblegali mesto Trojo ob severno-zapadni obali Male Azije. Junaško mesto se jim je upiralo celih deset let. Ko so bili oblegalci že prepričani, da trdnjave ne bodo premagali, jim je zvijačni vojvoda Odisej nasvetoval, naj zgrade velikanskega lesenega konja, v čigar votli trebuh naj se skrijejo oboroženi grški junaki. Res so tako storili, vsa ostala grška vojska pa je ponoči odplula in se skrila za otok Tenedos.

Drugi dan so Trojci mislili, da so se Grki zares vrnili v domovino; niso se mogli lesenemu konju načuditi in že so nekateri pred-

Judovski grobovi v dolini Jozafat

lagali, da se mu odpro mestna vrata ali prav za prav, ker je bil prevelik, da se podre toliko mestnega obzidja, da bo skrivnostni konj mogel noter.

Ko se je vse navduševalo za zvijačno prikazen, je prišel trojski duhovnik Laokoon. »Ali ste nespametni, meščani? Ali mislite, da vam Grki niso več sovražni in da so vam še darilo pustili za spomin? Ali ne poznate zvijačnega vodje Odiseja? Ali so v konjskem trebuhu skriti Grki ali pa je druga zvijača!« Pri teh besedah je z vso močjo vrغل sulico v konja in razločno se je slišalo, kako je notri zarožljalo orožje, a omamljena množica ni nič slišala in zaslepljeni ljudje niso nič slišali. Podrli so obrambni zid, razširili vrata, potegnili konja v mesto na grad in obhajali pijano zmagoslavje na čast boginji pameti Paladi Ateni.

Ponoči pa so grški vojaki zapustili svoje skrivališče in skupaj s tovariši, ki so se z morja vrnili, pomorili in poklali lahkomišelnih Trojce, ki so bili prepričani, da se jim ne bo nič hudega zgodilo.

Mislím, da si zgodbo trojskega konja vsak lahko razloži za današnje evropske razmere. Namesto: Grki, bi bilo treba reči: Boljševiki. Namesto: Odisej — Stalin, namesto trojsko obzidje: Poljska in seveda njene zapadne sosedice. Kdo je pa duhovnik Laokoon, ki je kar naprej svaril pred zvijačnim sovražnikom in se ni bal reči: Brezbožni komunizem, to ve danes vsako dete!

Nemcem so včasih očitali pritisk proti vzhodu. Boljševiki, ta usodni splav svetovne vojne, so morali iz zvestobe do svojega prevratnega evangelija pritiskati prav tja na skrajni Vzhod do Kitajske in Mehike in z nič manjšo silo in s srčnim hrepenenjem na evropski zapad. Dvakrat po deset let so morali oblegati Trojo, zakaj takoj po svetovni vojni so njih besni naval junaško odbili katoliški Poljaki.

A danes so vrata v zapadno Evropo na stečaj odprta, obrambni zid je porušen in leseni konj, ki se je orožja najedel, stoji na gradu Evrope.

Te dni me je na cesti ustavil razsoden mož in dejal: »Gospod, pri nas jih veliko govori, da bi ne bilo nič hudega, če bi boljševiki prišli, saj menda niso več zoper vero.«

Kako usodna zmeta!

Naj sem postavim, kar je zapisal o Stalinovih ljudeh letos septembra milanski list »Italia«: Kaj naj pričakujemo od države, ki napoveduje veri vojno brez usmiljenja; ki je porušila tisoče staročastitljivih cerkvá; ki je božje hiše spremenila v brezbožniške muzeje in v komunistične shodnice; ki je brez števila duhovnikov, pastorjev in laikov obsodila na smrt ali v pregnanstvo, ljudi, ki niso nič drugega storili kakor to, da niso hoteli zatajiti križa in Kristusa.

Res si je morda za jesensko sezono volk izposodil ovčjo obleko, a v srcu je še prav do zadnje kapljice volčja kri. Septembra so dvakrat oznanili vsemu svetu po radiu: »Mi ostanejo mi, Rusi pa ostanejo Rusi.« Razlago je dal moskovski radio po vdoru na Poljsko: »Svet bo ozdravel s komunistom.« Zato »mi« ne bomo mogli ostati »mi«.

Saj končno res tudi leva lahko tako zdresiraš, da mu za trenutek deneš svojo glavo v gobec, a gotovo storiš to z zelo mešanimi čustvi! Res se Pilat in Herod lahko tudi sprizajnita, a cena in žrtev je Kristus!

Ne verjamete? Potem pa čujte, kar je zapisala »Pravda«, moskovsko uradno glasilo ruskih boljševikov, letošnji september: »Nekatere državne organizacije še do danes niso razumele, da mora vstrec z vsem kulturnim in političnim delom komunistične stranke iti neizprosno boj proti veri.«

Dne 8. septembra je Moskva svetu oznanila, da podeželski odbori komunistične stranke znova organizirajo tečaje za vzgojo delovnih širiteljev brezboštva!

Ali ne veste, da so dali ruski brezbožniki vojakom, kateri so vdrlí na Poljsko, s seboj deset zapovedí, ki se sedma med njimi glasi takole: »Ostani tudi v vojski brezbožen in skušaj pridobiti svoje sovražnike za brezbožniško gibanje!« In osma: »Ko bo konec vojne, bo svet popolnoma brezbožen.« Deseta pa: »Ateizem (brezboštvo) je in bo zmagovalec.«

To je z drugo besedo tisto, kar je rekel predsednik Zveze brezbožnikov Jaroslavski avgusta 1935: »Le površneži mislijo, da komunisti morejo biti verni ljudje.«

In takih površnežev, ki z golobjo preprostostjo ogledujejo trojskega konja, je pri nas na žalost še legija!

Jos. Šimenc.

Najtežja cerkvena kazen — izobčenje iz Cerkve — zadene njega, ki bi se poročil pred nekatoliškim verskim služabnikom, bodisi pred katoliško poroko ali po njej; isti kazni zapade, kdor bi sklenil zakon pod pogojem, da naj se vsi otroci ali pa nekateri vzgajajo izven katoliške Cerkve.

Izobčen je, kdor bi se drznil dati otroka krstiti nekatoliškemu verskemu služabniku. Izobčeni so končno tudi starši ali njih namestniki, ki bi otroke vedoma izročili nekatoliškemu pouku in vzgoji. (Cerkveni zakonik k. 2319, § 1.)

Katoliška akcija — pred nalogami časa

Spet bo zgodovina za leto 1939 zapisala s krvavimi prsti: v Evropi nova svetovna vojna. Nismo še pozabili gorjá prejšnje svetovne vojne, niso še zaceljene njene rane, niso še legle v grob žive priče vojnega trpljenja: znova grme topovi, brne letala, bruhaajo ogenj in smrt, ki kosi prebogato žetev. Žalosten bo ta list evropske zgodovine...

Toda v tek svetovne zgodovine mi ne moremo posegati. Vprašajmo se le: Kako naj kristjan gleda na novo vojno, ki se je vnela? Ve za prekruto resničnost, da divja vojna, hkrati pa se zaveda najvišje krščanske zapovedi ljubeznj. Kakšno nasprotje! Apostol Pavel pravi: »Sad duha (namreč Kristusovega) pa je: ljubezen — veselje — mir — blagost« (Gal 5, 22), a tem besedam odgovarja grmenje topov, ognjeni zublji, potoki krvi, vzdihni in jok ranjenih in sirot.

Iz vsega tega se nam vsiljuje tole resnično spoznanje: Kljub božjim zapovedim, ki so nam dane od Boga, čeprav smo kristjani in bi nas moral voditi duh božji, — in kakor je tudi resnično, da smo otroci enega nebeškega Očeta, ki je sama ljubezen in dobrot, med ljudmi in narodi ni ljubezni, ni miru.

Kaj iz tega sledi? Svet in tudi mi smo premalo krščanski, premalo božji, premalo duhovni. Poganski smo, kar se pravi, da Boga ne poznamo in se zanj ne brigamo. Saj so že toliko božjih hramov podrli, toliko duhovnikov pomorili in zaprli, toliko ljudi odtrgali od Boga, njegovo ime izbrisali in njegovo češčenje prepovedali pod smrtno kaznijo.

To poganstvo, ki je Bogu sovražno, naj ga oznanja narodni socializem ali komunizem, moramo premagati in odvrniti od človeštva. Ozdravljenje pa more prinesiti edinole resnično krščanstvo. Vsepovsod opazujemo pomanjkanje krščanstva: v spolnjevanju božjih zapovedi, v obiskovanju službe božje, v izvrševanju krščanskih del ljubezni in usmiljenja, v spoštovanju svetosti božje. V splošnih nesrečah, katerih ena je tudi vojna, pa vidimo šibo božjo, ki nam prinaša zasluženo kazen. In v takih časih še posebno od srca kličemo: kuge, lakote in vojske — reši nas, o Gospod! A samo s tem ne storimo vse svoje krščanske dolžnosti. Treba je več, biti moramo apostoli poganškega sveta, v katerem živimo in ki tudi nas, ne da bi se kaj dosti zavedali, odteguje od Boga.

Kako boš svetu apostol božjega kraljestva, ako sam Boga ne poznaš, nimaš njegovega duha, ako tvoji zakladi niso v nebesih in tvoje veselje ne pri Bogu? Ako si kristjan le toliko, kolikor se to sklada s tvojo koristjo ali udobnostjo. Kdor ne razume žrtev, da se mora odpovedati samemu sebi, kdor se ne zna žrtvovati za svojega bližnjega s potrpežljivostjo, z dobroto, z duhovno ljubeznijo, kdor ne prenaša vdano križev, ki mu jih nalaga Bog po svoji previdnosti, o tem pravi Kristus, da njega ni vreden. Apostol Kristusovega kraljestva je seveda vedno samo učenec, ki ni nad učiteljem, a svojega učitelja — Kristusa — mora biti vreden, drugače je za njegovo kraljestvo neraben.

Čeprav je današnji svet tako zelo poganški, poln pregreh in hudobije, čeprav je človek tako brezbožen, vendar Bog ni nad njim preklical besed, ki jih je ob stvarjenju izrekel nad svojimi deli: da je človek ustvarjen po božji podobi in mu je od Boga dano, da gospoduje zemlji, in je namenjen, da v sebi upodobi božje življenje, katerega vzor je Kristus, Sin božji, Bog - človek. Česar ni zavrzel, ni obsodil in preklel Bog, tega tudi mi v njegovem imenu ne obsojamo in ne preklinjamo. Bog je za grehe človeštva dal svojega Sina,

Absalomov grob v dolini Jozafat

Odrešenika. Mi prav tako bodimo svetu v odrešenje.

Videti moramo nove naloge krščanstva. Brezskrbni in udobni časi krščanstva, ko si v miru in lepo sam zase živel in hvalil Boga, da te je obvaroval pregreh ali trpljenja, se zdi, da so minili. Ne pritožujmo se, ako so naši časi postali težji. Mislimo le to, da je tudi naši dobi treba krščanskega duha, da mora katoliška Cerkev tudi sedanjemu človeštvu prinašati odrešenje, ki ji ga je izročil Kristus. To so gotovo veliki časi, ne samo težki, marveč tudi lepi.

Katoliška Cerkev je že večkrat doživela težke čase, pa zaradi tega ni obupavala, ni propadla. Le pomislimo na čase preganjanja v prvih treh stoletjih! Bili so to zmagoslavni časi mučeništva. Mislimo na pohode divjih poganskih narodov po Evropi — spet so bili časi goreče delavnosti za pokristjanjenje narodov. Mislimo na propadanje verskega življenja med duhovščino in ljudstvom — vstali so sveti možje, vse žrtvovali in s svojim svetim zgledom vse prenovili. Prišli so časi razkolov, krivih ver, propad svetne oblasti Cerkve, toliko bolj se je Cerkev notranje očistila in uredila ter posvetila nadnaravnemu poslanstvu.

Ako je vsak človek podoba božja, ali ni še mnogo bolj kristjan, ki hoče delati apostolsko? Ali ni vsa katoliška Cerkev prava podoba kraljestva božjega, ki je edino večno in zmagoslavno? Zakaj naj bi bili spričo težkih časov maloverni in malodušni? Apostol božjega kraljestva mora pravilno razumeti, kaj naj bo v človekovem življenju podoba božja. Kaj neki drugega kot to, da učimo druge vero-

vati, moliti, zaupati v Boga, premagovati grešnost, sebičnost, sovražnost, hrepeneti po božjem, izvrševati dela duha in se upirati delom mesa, iskati pravi dom pri Očetu v nebesih, pa zanj žrtvovati tudi dobrote sveta, ako je tako volja božja.

Naj se svetna zgodovina piše še tako žalostno, imamo v katoliški Cerkvi vedno poklic, dan od Boga, da delamo slavno zgodovino božjega kraljestva. Biti moramo duhovni, apostolski ljudje svojemu času! Utrjujmo z apostolskim delom zvezo, ki jo hoče imeti Sin božji z vsemi, ki jih je odrešil. Ne zanašajmo se, da bo Bog s čudeži delal za svoje kraljestvo med nami, ko pa je nam dal moči in nas poziva, da delamo zanj. Bog nas ne zapira v Noetovo barko, da bi v njej varno plavali nad valovjem, v katerem se utaplja svet. Cerkev je sredi razburkanega valovja, da ljudi rešuje, jim prižiga luč in kaže pravo pot, ki vodi k Bogu. In prav to je tudi naloga vsakega njenega apostola. Propadanje in trpljenje sveta, zlasti pa dušna nesreča ljudi nas mora zato tako zelo brigati, ker smo dolžni, da jih rešimo. Zato naj vsak na svojem mestu vrši v polni meri svojo apostolsko dolžnost.

Apostoli svetu v tako hudi stiski niso odveč, tudi ne nezaželeni ali manjvredni. Potrebni so vsem, dobrim za pogum in delo, slabim za odrešenje. Posebno so dragoceni za tiste, ki si jih morda sami najmanj žele. Apostoli Kristusovi so nosilci božjih milosti in obljub, ki jih je dal nebeški Oče svojim otrokom. Vpraša se le, kakšni so ti apostoli...

Al. Strupi.

Grobom

*Grobovi, tihi, mirni,
kako bi rad do vas
zdaj, ko je resnih misli
in žalovanja čas!*

*Kako bi rad se dvignil
iz svojih bolečin,
in rajnikom predragim
ponesel vsaj spomin!*

*Pa kje bom revež slepec
jesenskih rož nabral!
Kako bom v zemljo svečke
zasadil in prižgal!*

*Naj več do vas, grobovi,
ne hrepenim trpin;
oči ugasle dvigam
do nebnihi naj višin!*

*S prosečim glasom vzkliknem
iz bridkih naj nadlog:
Okrajšaj od predragih
ločitev, dobri Bog!*

Franjo Neubauer.

»Če zakonci puščajo svoje otroke v društva, ki Boga in njegovih zapovedi ne poznajo, ki se morda celo borijo proti Bogu, ki zavajajo mladino v brezverstvo ali vsaj v indiferentizem, taki za-

konci naj si ne prisvajajo častnega naslova krščanskih staršev. KKK jim to na ves glas pove.«

A. Skubic: Iz govora na KKK.

Na očetov klic

11. Potrebna povest.

Gospod Francišek je nastopil svojo novo službo in njegovi so ga sprejeli z mešanimi občutki. Vsaka sprememba kolikor toliko vpliva na človeka; treba se ji je privaditi. Tisti, ki so bili namenjeni za »njegove«, so svojega novega voditelja gledali in opazovali s kritičnimi očmi: vsak njegov gibljaj, vsako njegovo besedo, vsako njegovo željo so sprejemali z očmi strogega presojevalca in ocenjevalca. Ne vem povedati, zakaj se že od nekdaj ljudje tako radi vživljajo v to dvojno vlogo. Saj so že nekdaj farizeji opazovali in presojevali življenje, mišljenje in delovanje našega ljubega Gospoda doli do zadnjega vlakenca in do zadnje nitke na njegovi obleki. In nekaj farizejske krvi se pretaka domalega po vsakem človeku.

Nekateri so kar kmalu izrekli svojo sodbo: »Ne bo to, kar je bil gospod Jožef!« Sklenili so, da bodo poslej pri delu KA stali ob strani in vse njegovo delo samo opazovali. Nekateri so se pa obrnili naravnost na gospoda Jožefa in mu potožili svoje gorje.

»Zdaj je pri nas vse drugače,« so tožili svojemu prejšnjemu voditelju. »Res ne vemo, ali sedaj delamo bolj pravilno ali je bilo prej vse bolj v redu, ko ste bili vi med nami. Povejte nam, poučite nas, lepo vas prosimol! Prej smo imeli za katoliško življenje: živeti moramo točno po božjih in po cerkvenih za-

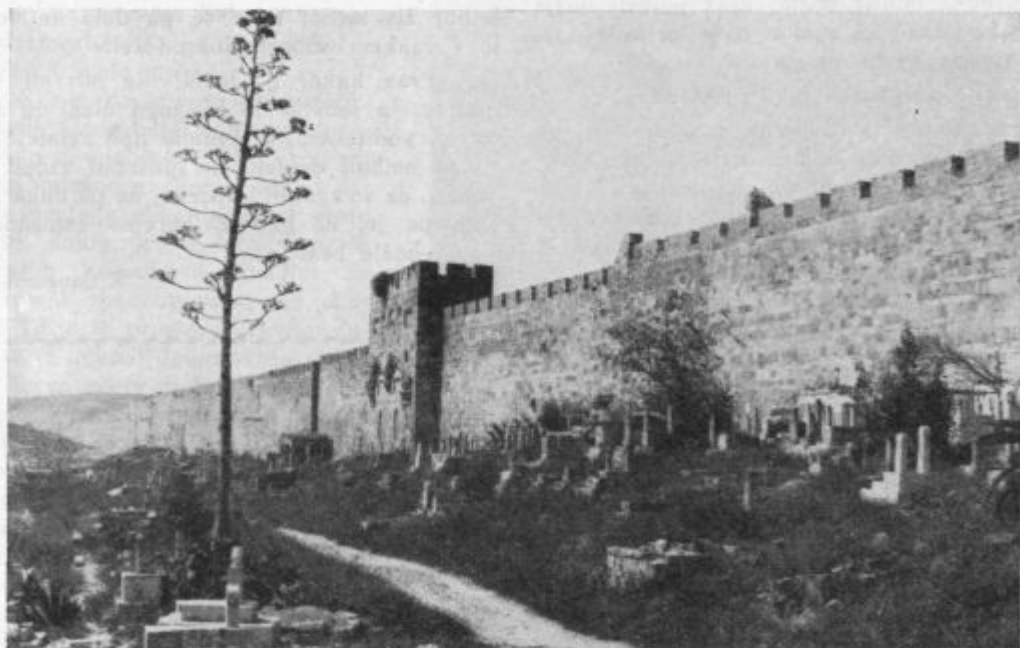
povedih in skrbeti, da bodo tudi drugi tako živeli. Sedaj pa nam pravijo: pogosto prejemati sv. zakramente in skrbeti, da jih bodo prejeli tudi drugi. Kaj nam je storiti?«

Zgodovina ni ohranila, koliko takih in podobnih, obupnih in obupa polnih pisem je prejel dobri gospod Jožef od svojih bivših ovčic. Naposled si je vendar odkrnil toliko časa, da je zbeganim ovcam hiše Izraelove napisal pismo v obliki povesti, češ, tole preberite in upam, da boste ozdravljeni.

»V Ljubljani,« tako se je glasila ta povest, »ali lahko tudi kje drugod, recimo v Rimu ali pa tam kje sredi Amerike, so začeli zidati novo stavbo. Ne majhno hišico, ampak velikansko stavbo, ki je zahtevala za dovršitev dolgih let. Koliko let pa je bilo šele treba, da se je ta stavba ohranjela in da bo obstala skozi dolga stoletja!

Stavba še ni bila dovršena, ko je prvi podjetnik nenadoma umrl. Kaj pa sedaj? Ali naj vse delo nenadoma preneha? Ali naj ostane pri Kristusovi besedi, ki pravi, da so ljudje začeli zidati, pa niso mogli dokončati!

Nikakor! Treba je bilo dobiti novega podjetnika, ki naj bi začeto delo prevzel in ga nadaljeval in morebiti srečno pripeljal do konca. Ali pa morebiti še temu ne bo dano dočakati dne, ko bo gledal prevzeto delo dokončano in dovršeno?

Muslimanski grobovi ob tempeljskem zidu v dolini Jozafat

Novi podjetnik je delo prevzel. Kako se ga je lotil? Ali je doslej pozidano stavbo porušil in začel na njenih razvalinah novo stavbo zidati? Ne. Tako nespameten ni bil. Začeto delo je po podanem načrtu skušal dovršiti.«

»Saj je bilo tako tudi najbolj pametno,« je med branjem pisma pripomnil Vidmarjev Matevž. »Čemu bi podiral, čemu bi začenjal spet od kraja! Kar je že dovršenega, naj ostane! Mojstru, ki bi samo podiral in spet zidal: saj bi se mu vse smejalo!«

»Pametno govoriš!« je pritrdil Krivarjev, ki tudi ni hotel, da bi njegova beseda ostala svetu prikrita. Naj svet občuduje še njegovo modrost!

»Počakajte, mirujte!« je miril Dobravčev Joža živo besedovanje. »najprej preberimo do konca, potem pa govorimo!«

»Podobno je tudi s stavbo KA med vami,« se je glasilo nadaljevanje pisanja. »Kam bi pa prišli, če bi vsak voditelj samo podiral in na podrtinah hotel svoje delo nadalje graditi! Delo bi bilo obsojeno na večno podiranje in grajenje in bi ne bilo nikdar pošteno dovršeno. Torej večna polomija, večna podrtija! Kaj takega pa KA nikdar in nikoli ne sme biti! Če torej moj naslednik ne stoji prav na tistem stališču, kakor sem si ga izbral jaz, ga nikaner ne obsojajte. On mojega dela ne razdira, ampak na tem, kar je že pozidanega, naprej zida in utrjuje. Vaša naloga pa ni, svojega voditelja presojudati in ocenjevati, KA zahteva vašega sodelovanja. Potrebno je božje in cerkvene zapovedi spolnjevati, a zato nam je potrebna milost božja; brez milosti božje je vsako delo in vsako naše prizadevanje brezuspešno in brezpomembno.«

Fantje so gledali in — molčali...

Zadnje besede dobrega g. Jožefa so jih kar malo poparile. Celo po mnenju tako krotkega duhovnika so šli oni na polju KA odločno veliko predaleč. Oni so se postavili na stališče sodnikov in so hoteli ukazovati in voditi delo, ki presega njihove moči.

S pametnim posredovanjem so se razmere čedalje bolj ublažile in razdor, ki je že resno grozil raztrgati vrste vnetih delavcev in sodelavcev, je vsaj na zunaj prenehal. Zakaj na skrivaj je nasprotnik še vedno pihal in hotel vzbuditi kali človeške občutljivosti tam, kjer je vsak človek najbolj ranljiv. Saj veste, da je to na polju napuha in ošabnosti...

»Nikdar nisem mislil, da zahteva KA toliko dela,« se je onega dne pritoževal pred svojim voditeljem Vidmarjev Matevž. »Mislil sem, da bo šlo vse kar gladko in samo od sebe naprej. Pa ne gre!«

»Res je, da KA zahteva od vsakega zadosti dela, ki se ga ne smemo braniti, če hočemo biti živi udje sv. katoliške Cerkve.«

»Jaz sem pa dolgo časa mislil, da je KA samo kakor bratovščina, kjer moramo predvsem samo moliti,« se je opravičeval Vidmarjev.

»Moliti moramo, to je res, a ne samo moliti. Zato imamo vpeljana »Molitveno p o m o č« v prid KA. Božjega blagoslova povsod potrebujemo. Tudi KA brez molitve je mrtva. In KA brez dobrih del je tudi mrtva. Ali ni Kristus Jezus tako učil in govoril? Po delih se bomo poznali, ali smo Kristusovi ali ne. Zaspancev KA ne potrebuje.«

»Kaj pa mislite vi o raznih odborih KA?« je hipoma zastavil novo vprašanje Vidmarjev, kakor bi se bil hotel izogniti nadaljnjemu razglabljanju o molitvi in o delu...

»Če bi rad slišal še mojo sodbo o odborih, tu jo imaš: Kdor po raznih odborih išče le časti in častnih naslovov, ta je za KA kakor živ mrlič; kdor se pa dela ne brani, je v vsakem odboru dobrodošel!«

»Prav kakor g. Jožef!« je odvrnil Vidmarjev, in led, ki je bil med člani in med novim voditeljem, je čedalje bolj zginjal. Res so se najbolj delavni in sposobni začeli zavedati, da so zgubili le osebo, ne pa duha KA. Duh pa je, ki oživlja, beremo zapisano v knjigi božje besede...

J. Langerholz.

Darovanje Marijino

*V Gospodovo hišo
Marija hiti,
veselja in sreče
obraz ji žari:*

*Saj v srcu ji klije
cvetoča pomlad,
brezmadežna čistost —
najdražji zaklad.*

*Je dom zapustila
in v tempelj prišla;
da zdaj bi živela
vsa zgolj za Boga.*

*Prihajala molit
tja v božji je hram,
da je izprosila
Zveličarja nam.*

Rohotnikov.

Sveta maša in vsakdanje sv. obhajilo

Sveto obhajilo je sad svete maše. Sveta maša pa zopet ni drugega kot obnovev krvave daritve in žrtve na Golgoti. Tako je torej sveto obhajilo sad žrtve Kristusove in s to žrtvijo nerazdružljivo povezano. Kakor vse zakramente nam je tudi tega kupil Gospod Jezus s svojo rešujočo Krvjo; a zapustil nam ga je prav kot spomin svojega trpljenja.

Potrebno je, da si to dobro zapomnimo in nikdar več ne pozabimo: Brez svete maše bi nikdar ne bilo in tudi nikdar ne bo mogoče sv. Rešnje Telo, oltarni zakrament, presv. Evharistija. Samo med sveto mašo zamore škof ali pa duhovnik posvetiti oltarni zakrament, sveto Hostijo. Zato je pa tudi sveta maša najpopolnejše češčenje presv. Evharistije. Naš Zveličar in Gospod sam je — vsaj v bistvu — določil obred in način tega češčenja, medtem ko so vsi drugi načini češčenja le bolj človeške uredbe zadnjih treh ali štirih stoletij.

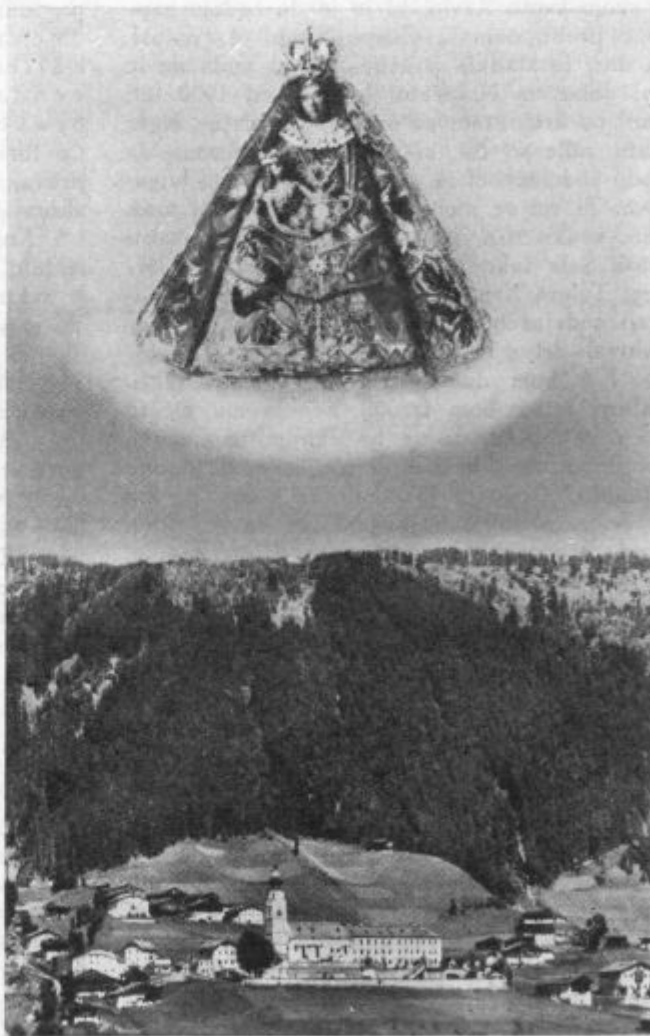
Resnico, da je po nepreklicni volji in zapovedi božjega Odrešenika presv. Evharistija nerazdružljivo povezana s sveto mašo-žrtvijo, je treba našemu rodu zopet živo priklicati v spomin. Sijajni načini češčenja presv. Rešnje Telesa, pa tudi delitev svetega obhajila izven svete maše so zanesla v ljudstvo prepričanje ali vsaj občutek, da je sveta Evharistija nekaj samostojnega in povsem ločenega od svete maše.

Res je, da se je v tem pogledu zadnjih dvajset let mnogokaj spremenilo in zboljšalo. Tako se n. pr. sedaj splošno uveljavlja obred delitve svetega obhajila med sveto mašo, kakor je to bilo v prvih stoletjih krščanstva. Daritev in daritveni obed spadata pač skupaj. To je že prastaro pravilo. Zato se je nekdanje delilo sveto obhajilo izven svete maše le bolnikom in jetnikom. Naš čas spet obnavlja to izročilo, kolikor pač okoliščine dopuščajo. Tudi število svetih maš pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom se krči. Saj so še dandanes v najbolj katoliških deželah skoraj popolnoma neznane, posebno pa v Rimu. »Kdor omejuje svojo pobožnost le na sveto Hostijo«, pravi zato popolnoma prav poznani pisatelj jezuit R. Plus,

»kdor moli le Zveličarja samega, a se ne pridruži obenem žrtvovanju, ki ga Zveličar doprinaša svojemu nebeškemu Očetu, ta ne razume Evharistije v celem njenem obsegu, ta ne razume niti Zveličarja samega.«

Ravno to pa je, česar se še vedno premalo zavedamo, da je namreč Evharistija najprej in predvsem žrtev, in to ne le žrtev Jezusova, temveč žrtev Jezusa Kristusa, cellega Kristusa torej, telesa in glave. Telo Kristusovo pa je sveta Cerkev in ta smo mi!

Mnogi pa še vedno mislijo, da je sveto obhajilo le obred, pobožnost, pri kateri kri-

*Žalostna Mati božja
v Logu blizu tirolske meje Sedaj se imenuje
ta božja pot „Maria Lugau“*

*V 12. stoletju
so rekli temu kraju „Slovenska dolina“*

stjan s a m o n e k a j p r e j e m a. Torazmerno je tudi njih pobožnost bolj na to usmerjena; bolj plitka je, večkrat celo zgolj sebična, premnogokrat nekam neokusno sladka ter neprimerno šibka.

Tako pojmovanje svetega obhajila kot posebne pobožnosti nas je zapeljalo, da smo začeli sveta obhajila šteti in po tem pobožnost ljudstva presojevati ter meriti. Danes smo postali glede tega bolj prevrtni in prav neradi trpimo te sebične, površne duše, ki morda vsak dan ali prav pogosto uživajo »nebeško hrano«, a se prav nič ne znajo premagovati ali žrtvovati in morda s svojim nebrzdanim jezikom ali brezsrčnostjo celo pohujšanje dajejo.

Zato je treba spet spomniti na to, da je sveta Evharistija, sveto obhajilo sad žrtve. S svojo sveto Krvjo, ki jo je do zadnje kapljice prelił, nam je Gospod kupil to milost, ta dar, ta sladki, osrečujoči dar. Toda ne le oni Jezus iz Nazareta, ki je pred 1900 leti umrl na križu, temveč oni Jezus Kristus, čigar člani, udje so vsi, ki so od Boga zbrani, da bodo sodeloženci in sodediči njegovega bogastva. Ti vsi se morajo ž njim žrtvovati vsak dan, vsako uro, posebno pa pri vsaki sveti maši. Šele tako bodo res obhajali skrivnost Telesa Kristusovega, šele tako bodo postali sodeloženci sladkosti, če bodo prej sodelovali žrtve in odpovedi.

Kaj bom danes prinesel k sveti maši, katero žrtev bom izročil nebeškemu Očetu po rokah Sina, da se bo skupno z njegovo žrtvijo spremenila meni v blagoslov in plodno obhajilo? Odgovor je lahek, če vemo, za kaj je Jezus prosil nebeškega Očeta neposredno pred ustanovitvijo svete maše: Prosil Ga je, da bi vsi bili e n o , ne le pričujoči apostoli, temveč tudi oni, ki bodo po njih besedah vanj verovali. Da bodo vsi ti utrjeni v l j u b e z n i. Nič pa pravi ljubezni tako ne nasprotuje kakor sebičnost. To je strup, ki razkraja

zakrament edinosti, kakor se tudi imenuje presveta Evharistija. Zato pravi sv. Avguštin: »Kdor prejme svetotajstvo edinosti (sveto obhajilo namreč), a ne ohranja vezi medsebojnega miru, ta ne prejema svetega zakramenta zase, temveč obtožbo zoper sebe.« — Tvoja žrtev naj bo torej taka, da ni le zate »žrtev«, temveč tudi tvojemu bratu na korist, in če le mogoče, tudi na veselje. Tako bomo z naše strani pripravili vse pogoje za dobro sveto obhajilo, ki je sad žrtve in pa vez edinosti ter ljubezni med Glavo in udi, a hkrati še vez med vsemi udi.

Dobra priprava in primerno razpoloženje celega notranjega človeka je torej vsekako potrebno za plodno sveto večerjo. Zato pa tudi pravi sv. Tomaž Akvinski: »Onih, ki hodijo vsak dan k svetemu obhajilu, ne hvalim, pa tudi ne grajam. Seveda je vsako dnevno prejemanje svetega obhajila nekaj dobrega, zahteva pa vendarle od človeka primerne priprave in pravega razpoloženja.« Če torej prejemamo sveto obhajilo brez priprave, je po mnenju svetega Tomaža obhajilo skoraj brez koristi.

Kaj pa kristjani prvih stoletij? Pri njih je bilo vendarle povsem naravno, da pristopi k svetemu obhajilu, kdor gre k sveti maši. To je v gotovi meri tudi res. Res pa je tudi, da jim je bila vsakdanja sveta maša povsem nepoznana in z njo nevarnost, ki jo prinaša vsakdanjost.

Zato veljajo tudi nam kot resen opomin besede sv. Pavla: »Kdor koli bo torej nevredno jedel ta kruh ali pil kelih Gospodov, bo grešil nad Gospodovim telesom in njegovo krvjo. Naj torej vsak sebe presodi in tako je od tega kruha in pije iz keliha. Zakaj kdor nevredno je in pije, si sodbo je in pije, ker ne razločuje telesa Gospodovega.« (1 Kor 11, 27 sl.)

P. Mihael Mlekuž, benediktinec.

Poglavje za vse

Odkar je drzni Kam zasramoval svojega očeta, je mnogo, mnogo otrok posnemalo njegovo grešno početje; odkar se je častihlepni Absalom dvignil zoper lastnega očeta, je zagrenilo nešteto otrok življenje svojim staršem; odkar je Bog kaznoval judovskega velikega duhovna Helija, ker je bil preveč popustljiv in mehak do svojega porednega sina, so že nekateri zakonci delali pokoro za svoje skazene otroke. Pa bo najbrž tudi res, da starši morda nikdar niso imeli toliko pritožb zastran svojih neposlušnih in skvarjenih otrok kot dandanes. Tolike brezbriznosti do oblasti in

preziranja onih, ki so postavljeni, da vodijo in vzgajajo druge, človeštvo brzkone še ni doživelo. Učitelji obtožujejo družine, ker nimajo uspeha in komaj krote razvajene in slabo odgojevane otroke; starši se hudujejo in vale krivdo na šolo in na garjeve ovce, ki v šoli in med potjo kvarijo njih ljubljence in zavajajo na grešno pot.

Vsakdo toži in išče vzroka za vse hudo, ki se pojavlja na mladini, drugod, ne pri sebi. Kje je pa glavni vir vseh vzgojnih nesreč?... Mnogo zakoncev in predstojnikov je pozabilo na častno nalogo, ki so jo

od Boga prejeli: Starši so namestniki božji v vzgoji otroka.

Mnogo je takih staršev, ki trgajo to čast, katero jim je Bog naklonil, sami raz sebe. Ali veste, zakaj nekateri otroci zanemarjajo četrto božjo zapoved? Zato, ker se njih starši za druge zapovedi ne brigajo in jih lahko-mišljeno prelamljajo. Otrok ima bistre oči. Če opazi, da je očetu molitev deveta briga, če vidi, kako gredo starši tudi ob nedeljah po vseh drugih opravkih, cerkev jim pa po-staja tuja, ali menite, da ne zna sklepati takole: »Staršem ni mar ne tretja, ne druga božja zapoved, čemu bi se pa jaz briga! za četrto!«

Res je, da se ob sedanjih težkih social-nih razmerah tudi sicer dobromisleči, pa si-romašni starši dostikrat ne morejo brigati za svoje otroke v taki meri, kakor bi radi in bi bilo prav. Če mora ne le oče za delom, ampak je tudi mati prisiljena iti čez dan za zasluškom, je križ z otroki. Kdo naj pazi nanje? Komu naj jih izroče v varstvo?

Marsikje, zlasti v mestih, oskrbujejo in odpirajo za tako nezavarovano ali osirotelo deco zavetišča in vzgojevališča. V Ljubljani se je v tem oziru zadnje čase že

mnogo storilo in doseglo. Dne 25. septembra 1939 je bilo blagoslovljeno novo zavetišče v Zeleni jami,

ki je zraslo po prizadevanju Vincencijeve konference Srca Jezusovega. Zavod je na-meščen v velikem, zračnem novem poslopju, ki ima poleg lično in prostorno kapelo.

Ljubljana ima sedaj velik osrednji zavod za revne otroke v Trnovem, zavetišča v Mo-stah i. dr. Tudi za to novo zavetišče v Zeleni jami je mestna uprava prispevala po svoji moči. Po blagoslovljenju novih prostorov — kapela je bila že lani blagoslovljena — je spregovoril ljubljanski škof in navezal svojo pridigo na besede nedeljskega evangelija (17. ned. pob.): »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem.' To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: 'Ljubi svojega bližnjega kakor sa-meга sebe.' Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.« (Mt 22, 37—40.)

Skladno s to zapovedjo Gospodovo je zraslo tudi novo zavetišče, kjer se bo ostvar-jala resnična krščanska ljubezen na blagor siromašne mladine, v prid otrokom, ki bi jih morda drugače zagrabila v svoje umazane roke — nezavarovana ulica ali zajelo zastrup-ljeno okolje.

A. Č.

Zahvalna nedelja

*Glas iz lin
je zavriskal čez poljane,
zbudil ptičice zaspane:
Hej zapojte pesmi ubrane
iz višin!*

*Ptičice
se zbudijo — z gnezd zletijo,
proti nebu odhitijo;
vsaka svojo melodijo
žvrgole.*

*Zvon glasan
vabi, kliče vso župnijo.
Množice ljudi hitijo,
da Gospoda proslavijo,
v božji hram.*

*»Tebe, Bog
hvalimo in Te častimo,
srca vsa Ti posvetimo;
reši nas — ki Te slavimo —
iz nadlog!*

*Trikrat svet!
Zborom angelov kraljuješ;
na oltarju se daruješ;
dan za dnem nas ohranjuješ;
vladaš svet.«*

*Sonca žar
skozi okno se prikral je
in monštranco obsijal je —
v zlatu se zalesketal je
ves oltar.*

*Še enkrat
zazvonijo vsi zvonovi —
in v veseli pesmi novi
glas zaplava nad gozdovi
preko trat.*

*Tja domov —
k nebu — se molitev vije.
Bog jo usliši — in razlije
čez samotne domačije
blagoslov.*

*Hrepeni
rod Adamov v solz dolini
po nebeški domovini,
kjer vso srečo troedini
Bog deli.*

Marija Brenčič.

Dante Alighieri:

Vhod v vice

Dve služkinji

(Jan Plestenjak. — Dalje.)

»Najgrša bolezen!« Beseda je bila Tončki tuja, čeprav je v njej začutila vso grozo. In čim bolj je preobračala besedo, tem bolj se ji je studila.

»Tako čudna sem!« jo je zbolelo; ko pa jo je misel: »Najgršo bolezen imam!« udarila v dušo, jo je prevzelo neznano kesanje. Stopila bo pred mater in pred svojega spovednika in obema povedala vse, kar ji je narekovala vest.

Noge so ji klecale, butalo ji je v glavo in tudi spanja ni več poznala. Kot ostudna vešča jo je obletavala misel: »Nisem več za med ljudi!«

Takrat pa je bilo popisovanje in zdravniško preiskovanje. Tudi Tončka je morala v visoko palačo, kjer je učeni zdravnik delil milosti, odločal o zdravju in sklepal o službah.

»Dekle, k zdravniku moraš!« ji je velela gospodinja. Njen glas ni bil več prijazen, mehak, ampak je udarjal kot brušeno nasekljano kladivo.

Še nikoli ni bila pri zdravniku. Zjokala se je, toda z jokom ni mogla zabrisati ukaza.

»Sicer se vam pa vidi, da ste bolna, saj lezete kot megla,« jo je zbodla gospodinja, preden je šla Tončka na to težko pot.

Beseda »najgrša bolezen« se je v Tončko zagrizla, kot se črvi zagrižejo v trhljad, in ji zbledela vse misli, ki jih je spletala v skromen stavek: »Milan, ali je res?«

Zdravnik, star, izkušen mož, ki je videl v življenju vse vrste bolezni, je bil z njo prijazen, da jo je malodušnost kar popustila.

Preiskava, poizvedbe, zapisnik... vse tako mirno, uradno, kot bi ne bilo nič kaj ta-

Dante Alighieri:

Vhod v pekel

(Glej: Naše slike na str. 263.)

kega; ko pa je morala Tončka iztrgati iz sebe pol duše, da se je spovedala staremu zdravniku, se ji je v duši lomilo. Zdravnik se je delal uradnega, kot bi ne bilo nič posebnega, in kar nič ni spremenil obraza, ko ji je napisal ukaz, da mora v bolnišnico na oddelek za kožne bolezni, da ne bo prepozno!

Tedaj je razumela besedo »najgrša bolezen« in odprl se ji je svet umazanosti, o kakršni še niti sanjala ni.

»Kje si pa ti staknila!« so jo spraševale druge nesrečnice, novinko, ki ji je bilo vse to življenje tako tuje, in pripovedovale brez ovinkov svoje najbolj umazane pocestne zgodbe.

Tončka je molčala, se zarila v blazino in jokala ter prejokala celih sedem tednov.

»Vlačug ne bom imela v hiši. Saj mi s svojo grdo boleznijo lahko okužite vse in še mene, ki sem vse življenje pošteno živela,« je zarohnela gospodinja in Tončka je morala iz hiše, kjer je tako lepo sanjala o dobrotah mesta, a doživela toliko razočaranje.

*

Na vrhu hriba se je Tončka razjokala. Prebolno ji je bilo srce od bolečin in prepolno obupa.

izza oblakov je pogledalo sonce in vsa ravan je zažarela v njem. Spustilo se je tudi

na hrib in na Tončko, da je bila kot goreč kip. Od daleč je zadišala domača hiša; zdelo se ji je, da jo pozdravlja hišni petelin in da sestre in bratje že pogrinjajo mizo, pometajo vežo, češ čedno mora biti, ona je mesta vajena. Mati se vrti že pred ognjiščem in vsa v zadregi je, ker ne ve, kako bi postregla otroku, ki je vaje gosposkih jedi, oče pa se motovili okrog živine v hlevu, da bi ne izdal nemira.

Vse to ji je butalo v misli in jo raznežilo, da bi objela in prosila odpuščenja vsako drevo na očetovem svetu, poljubila vsako njivo, kjer se je pehala za živež mati in se je za voloma znojil oče.

Korak ji je že zastajal, ko se je bližala domačiji. Hiša se ji je zazdela lepša kot vse palače v mestu, iz nje je dihal blagoslov božji, ki zanj prosijo oče, mati, bratje in sestre vsako jutro, vsako opoldne in vsak večer.

Mati se je motala pred ognjiščem, trpljenje jo je sključilo, v očeh pa se ji je iskrila vdanost.

»Mati, domov sem prišla!« je izjecljala Tončka.

Tudi mati je zajokala.

»Vidim, pa tako prepadena!«

»Mati!«

»Po zdravilih dišiš! Ali si bolna?« je vsa zaskrbljena spraševala mati.

»Samo odpustite mi!« je kriknila Tončka in se oklenila matere. Izpovedala se je kot še nikoli, in mati ji je odpustila, saj matere znajo vse odpustiti.

Mati, to sveto bitje, ki zna prečuti v molitvi vse noči, ki ob otroku pozabi na lakoto, ki zna vse pretrpeti in ki nima nič zahtev, taka slovenska mati je zmožna v vdanosti, ki zanjo črpa sokove pri oltarju božjem in v domači molitvi, prinašati take žrtve, preboleti take bolečine, kot jih zmorejo le naše slovenske matere — same žrtvenice in goreče bakle za Boža, za domovino in za narod slovenski.

Drugo jutro je izšlo sonce, kot ga Tončka ni videla pet let, in ji posijalo tudi v dušo kot že pet let ne.

Bila je nedelja. Mati se je vrtila pred ognjiščem in pripravljala južino. Ješprenja je nasula v lonec in vanj potisnila rejeno svinjsko kračo. »Naj bo za danes, saj je Tončka doma! Vsa prepadena in zdelana je, popraviti se bo morala,« si je mislila mati.

Tončka je vstala in molče pomagala nakrmiti živino. Šlo ji je izpod rok, kot bi ne bila nikdar v mestu. Z vsako kravo se je pogovarjala kot s svojo staro znanko. Teliček, star komaj štirinajst dni, se ji je dobrikal, kot bi mu vsak dan tega kratkega življenja stregla le ona.

»Zdaj pa pojdeva k maši!« je rekla mati.

»Le!« je pritrdila. Skoraj sram je je bilo pred to svetnico trpinko. Zdelo se ji je, da ni vredna odpuščenja in usmiljenja, ki ga ji je skazovala mati.

Pot v mesto jo je skrbela.

»Vse me bo zijalo!« si je mislila.

Sram je je bilo tudi gosposkih cunj, ki si jih je nekdam tako želela in pomislila je tudi na svoj blede obraz, ki že od daleč razodeva bolezen in morda tudi greh v vsej grozoti. Bala se je, da bo vsak razbral z njenega obraza vso žalostno zgodbo.

Z materjo sta počasi lezli proti Loki. Sonce je ožarjalo Grintovce, grelo Sv. An-

dreja; Sv. Ožbolt je bil kot prebeljen in na vrhu Ljubnika se je razgledovala čez polja planinska koča, ki jo je Tončka prvič videla.

Vse se ji je zdelo prenovljeno. Še raztrgana bajta v Hrastnici je bila kot nova in do tedaj neznana ji domačnost je vonjala iz nje.

Hribovke so ju dohitevale in prehitevale. Vsaka je pozdravila mater, nanjo se pa začudeno ozirala, češ ta pa ni hribovka. Le nekatere so jo spoznale.

»O, Tončka! Ti si! Kako si gosposka, kar cela gospodična!« so jo ogovarjale.

»Ali si prišla malo pogledat?« jo je pozdravila Kamnarjeva Reza.

»Doma ostanem!« je kratko, nekako zbežgano odgovorila Tončka.

»Da le mesto povoha, pa se že našemi!« je šepnila Reza svoji sosedki in udarjala z močnimi čevlji po grušču.

»Nič naj ti ne bo nerodno, drugo nedeljo se že nihče več ne bo zmenil. Danes se pa morajo nagoltati s svojo zvedavostjo. Le nič ne maraj,« je hotela razvedriti mati Tončko, ki je povešala glavo in so ji bile oči mokre.

»Ali bi še šla v mesto?« je vprašala mati. Sama ni vedela, zakaj je to vprašala, pa čeprav si je najbolj želela odgovora na to.

»Nikoli več, mati!« je v joku izjecljala Tončka ter prišla mater za roko. Do besede ni mogla več, le solze so govorile, kar pa je mati najbolj razumela.

Tisto nedeljo je Tončka doumela moč upanja, vere in ljubezni in vsa potolažena je lezla z materjo v hrib, kot bi šla z božje poti, očiščena in polna božje milosti.

Mestnega prahu se je otresla in hribovke so jo že sprejele za svojo.

Neko nedeljo pa jo je nenadoma spreteleta groza; brala je in branje ji je padlo iz rok. — »Podnarednik Milan N. — se je ustrelil. Vzrok...«

»Bog mu bodi usmiljen!« je vzdihnila in se zjokala. Spomnila se ga je le še v molitvi.

(Konec prihodnjič.)

Legija Marijina (Legion of Mary). V anglosaških deželah imajo katoliško zvezo, ki jo imenujejo Marijina legija. Ustanovljena je bila pred 17 leti v Dublinu za moške in ženske. Namen te zveze je, da pomaga duhovnikom v dušnem pastirstvu. Je torej nekaj podobnega kot Katol. akcija; vsaj pomožno četo KA bi jo mogli imenovati. Članom in članicam te legije se je prav mnogokrat že po-

srečilo, da so površne in mlačne katoličane zopet vpeljali v versko življenje, ali da so blodeče spreobrnil, Marijina legija ima svoje podružne zveze zlasti v Ameriki, Indiji in pa Avstraliji ter razvija blagodejno pomoč predvsem v razsežnih in raztresenih župnijah, kjer manjka duhovnikov. V Avstraliji ima legija celo lastne domove.

Da bi se ohranil mir med narodi — to je bila neprestana skrb in neutrudljivo prizadevanje svetega očeta Pija XII., odkar je prevzel krmilo svete katoliške Cerkev. Toda Evropa je postala gluha za očetovske prošnje in za višjepastirski poziv zastopnika Kralja miru. Sveti oče še upa, da bi se moglo po medsebojnem dogovoru v vojno zapletenih in drugih odločilnih držav prispeti do pravične in mirne rešitve težkih sporov. Tako rešitev bi pozdravil ves svet. Kdo bi se ne pridružil veliki armadi molilcev, da se to čim prej doseže!

Posredovalci miru. Mehiški katoličani z duhovniki so darovali sedanjemu sv. očetu Piju XII. umetniško izdelan posnetek kipa Matere božje Gvadelupske. Blagoslovna slovesnost se je izvršila na god sv. Mateja na vatikanskem vrtu v Rimu. Po blagoslovljenju je imel pomenljiv govor kardinal Canali. Priporočal je zlasti molitev na čast Mariji, da izprosi mir Evropi in vsemu svetu. — Odposlanstvo mehiških romarjev je sprejel tudi papež, ki se je topla zahvalil za izraze vdanosti in dejal, da je Bog poplačal žrtve njihove za katoliško vero. Kakor Španija se je tudi Mehika proslavila z junaškimi mučeniki, ki so zapečatili svojo zvestobo do Kristusa z lastno krvjo. Da so vztrajali, je gotovo pripisovati tudi pomoči Matere božje, ki jo mehiško ljudstvo tako goreče časti. Zato se obračajmo do nebeske Zaščitnice tudi sedaj, da nam izprosi poguma in se zavzame za vse, ki trpijo.

Odkod vojna? Pred meseci, ko še ni bila izbruhnila vojna, pa je že tlela žerjavica, so bili nekega dne na pariških ulicah nalepljeni plakati s tole vsebino:

»Spoznajmo že vendar, da je najgloblja korenina vojne sebičnost, bogopozabnost in preziranje najvažnejše zapovedi, ki vелеva ljubiti bližnjega. Povrnimo se zato zopet k Bogu in delajmo pokoro za glavni nered, ki je vzrok vsega drugega: bogopozabnost. Prisezimo, da hočemo vse moči napeti zato, da se bo svet zopet približal znamenju križa, ljubezni in sloge.«

Poljska država je zopet — menda že petič — razdeljena. Najhuje pri zadnjem padcu je to, ker poljskemu narodu zlasti na vzhodnem ozemlju dosedanje Poljske preti nevarnost preganjanja v verskem oziru. Mislimo pa, da Bog zvestih katoličanov, kakršni so Poljaki, ne bo zapustil. Tako upanje je izrazil tudi papež Pij XII., ko je 30. sept. sprejel v avdienco zastopnike Poljakov, jih tolažil in dostavil: »Upajmo, da Vsemogočni ne bo dopustil, da bi se v vaši državi uničila vera. Kristus se bo zavzel za Poljsko, ker je Poljska odločena ne propasti.« Kardinal Hlond je pa po radiu govoril svojemu poljskemu narodu in ga pozval, naj v polnem zaupanju na Boga in na pravico pričakuje dne, ko se bo vrnilo

Julij Quaglio:

Pokora

(Stenska simbolična slika v ljubljanski stolnici)

njegovo svobodno življenje, ki bo trdnejše in srečnejše kakor kdaj koli v preteklosti. Zato naj pa bodo Poljaki složni med seboj, naj goje živo versko življenje in ostanejo zvesti svoji Cerkvi in krščanskim običajem. Kardinal se je obrnil do Marije čenstohovske in prosil varstva za svoje ljudstvo.

Gdansk, kjer so bili septembra silni boji, je v cerkvenem oziru škofija zase. Imela je 152.000 katoliških vernikov. Škofovski sedež je v predmestju Oliva. Dušno pastirstvo je oskrbovalo 85 duhovnikov in nekaj redovnikov. Sloveča je v Gdanku zlasti stara Marijina cerkev, ki je bila sezidana v letih od 1240—1502.

Stanje Cerkve na Poljskem bo v tistih delih, ki jih je zasedla sovjetska Rusija, sila žalostno, če bo novi režim zagospodaril z enakimi proticerkvenimi in brezbožnimi naredbami kakor v Sovjetiji. To bo silen udarec za katoliško Cerkev, saj je rdeča armada zasedla deset katoliških škofij na vzhodnem Poljskem. O novem stanju katoliških pokrajin na vzhodnem Poljskem je poročal kardinal Hlond, ki ga je v inozemstvu zajela vojna nesreča lastne domovine, 22. septembra svetemu očetu Piju XII. Lahko si mislimo, koliko bridkosti in skrbi povzroča svetemu očetu žalostna usoda zvestih poljskih katoličanov! Ko so se prodrli vrata čez poljsko mejo, je turobno odjeknilo po vsem katoliškem svetu, saj vemo, kaj pomeni protibožni in brezsrčni sovjetizem. Ze par dni po dohodu ruske armade smo brali, kako znajo sovjeti »čistiti«. Pomoriti so dali baje že mnogo veljavnih oseb, zlasti duhovnikov. Gorjé pa utegne kdaj pridirati dalje proti zahodu! Bog nas varuj!

Ali svet kaj pomisli na to?... Švicarski list »Vaterland« piše: V dno duše nas gane usoda Poljakov, ki so prišli pod rusko oblast. Tako odlična katoliška dežela — pa zapade tebi nič meni nič v roke brezbožnikov... S tem da je prišla rdeča armada v katoliško deželo, se je začela tudi boljše vizacija ondotnega ljudstva. Povsod so takoj ustanovili krajevne sovjete. — Gorje tistim, ki so premagani! Trikrat gorje katoličanom, ki so ob vso, tudi ob versko svobodo. Z rdečo poplavo se širi v bivši vzhodni Poljski komunistična propaganda, se širijo rdeči časopisi, rdeči radio, rdeče gledališče. — Kaj pa uboge Poljake še čaka — si lahko mislimo, če imamo pred očmi grozodejstva ruskega neronstva!

Iz celovške škofije: Za župnijskega upravnika v Slovenjem Plajberku je imenovan Mat. Nagel, doslej kaplan v Železni Kapli; na Brdu pri Šmohorju pa Jožef Picej, poprej kaplan pri Sv. Jakobu v Rožu.

Še eno zlo sedanje vojne... Irski kardinal Makroy je oni dan to zlo takole označil:

»Živimo v času velike nevarnosti za krščanstvo. Tužna usoda Poljske pomeni težavo za mir, toda v bodočnosti se bodo pojavile še večje težave, medtem ko danes ni nemogoče, da se doseže pravičen mir... Noben dober kristjan se ne more sprijazniti z dolgo vojno, saj ga navdaja strah številnih nevarnosti, med katerimi vidi tudi odprto pot za komunizem...«

Križ na modrem traku je znak, ki ga nosijo duhovniki na Angleškem pripetega na rokavu, da imajo tudi ob času napada iz zraka pravico, hoditi po ulicah in deliti svete zakramente vsem, ki so dolžni izvrševati rešilno in varnostno službo tudi med napadi, kakor tudi drugim, ki so prizadeti po izstrelkih v zatišjih ali kjer koli.

Takega romanja še ni bilo v Lurdu. Pred dvema mesecema so pripeljali v Lurd 27 letnega sina ameriškega milijonarja; Fred Snite se piše. Pred tremi leti je ohromel. Od tega časa leži na posebnem motornem vozu, ki mu omogočuje dihanje. Imenujejo ga sedaj »moža z železnimi pljuči«. Prišel je v Lurd, da se je zahvalil Bogu in Materi božji, da je mogel ta tri leta živeti, ne toliko, da bi iskal čudežnega ozdravljenja. Govoril je: »Bog mi more pomagati; on ve, kaj je zame najbolje. Iskreno molim in prosim Njega in sveto Mater božjo, da bi ozdravel. Ako ne bom uslišan, ne bom obupal, ampak bom zadovoljen in srečen do smrti, kajti čudež je že to, da sploh še morem živeti.« — Nakupil je 3000 svetinjc in jih poslal prijateljem in znancem v Ameriko. V Lurdu je bil vsako jutro obhajan in se je udeležil vseh blagoslovov.

Cerkev na razstavišču. Leta 1942 bo v Rimu svetovna razstava. Na prostoru, kjer bo razstava, bodo sezidali tudi primerno cerkev na čast sv. Petru. Sveti oče je to namero odobril. Cerkev bo po zaključku razstave ostala kot središče nove župnije, ki bo tam nastala.

Kardinal Mundelein je umrl 2. oktobra t. l. v Chikagu. Zadel ga je srčna kap. Zaslouel je po vsem svetu zlasti za časa svetovnega Evharističnega kongresa v Chikagu, ki se je tako veličastno izvršil vprav po prizadevanju rajnega kardinala. Njegova višjepastirska služba je prepletena z mnogimi cerkvenimi in socialnimi ustanovami.

Cerkveno sinodo (zbor) so imeli v Rio de Janeiro, glavnem mestu Brazilije od 2. do 17. julija 1939. Vodil ga je kardinal in nadškof Sebastijan Leme da Silveira Cintra. Udeleževalo se ga je vseh 98 škofov. Pred 50 leti, ko je bil prvič sklican tak zbor, je bilo v vsej Braziliji 11 škofov, danes jih je 98. Pomisliti je treba, da je bil križ v brazilijansko

zemljo zasajen šele leta 1500. Poročilo pravi, da je sedaj v Braziliji 2550 katoliških župnij, da dušno pastirstvo izvršuje 2466 duhovnikov in 2504 redovniki.

Tam pa ni take zadrege... V Belgiji imajo 700 katoliških bolnišnic, ki je v njih zaposlenega 12.000 strežniškega osebja; med temi je 2648 strežnikov in strežnic redovnega poklica z diplomskimi spričevali, 244 z istim šolanjem jih je svetnega stanu. 3707 je redovnih strežnic, ki nimajo zdravniških izpitov; 1536 oseb-redovnic oskrbuje gospodinjstvo, 3989 je uslužbencev (uslužbenk). Vsi zavodi z malimi izjemami so med seboj v zvezi.

Tam gori torej ni take zadrege kot pri nas v Sloveniji, kjer neprestano slišimo o pritožbah, kakšna tesnoba in pomanjkanje prostorov je v javni ljubljanski bolnišnici.

Dan vere in krščanske ljubezni je imenoval predsednik Društva za širjenje vere (DSV) msgr. Constantini v Rimu — misijonsko nedeljo, 22. oktobra: dan ljubezni, ker darujejo verniki zlasti to nedeljo v ljubezni svoje molitve in miščino za nevernike; dan vere, ker ima ta ljubezen namen, da prisije luč odrešenja tudi bratom in sestram v Kristusu, ki še sede v senci smrti. — Ni še dolgo, ko je bil med svetnike prištet etiopski misijonar de Jacobis. V njem so bili proslavljeni vsi misijonarji katoliškega sveta, pa tudi vsi, ki podpirajo misijone in po njih širijo slavo Kristusovo. — Delež, ki je bil prisojen novemu misijonskemu svetniku, je namenjen tudi tistim. »ki ne omağajo v dobrih delih«.

Obnova Španije. General Franco je nedavno preosnoval vlado tako, da je poleg petih generalov in dveh falangistov pokiical na krmilo države več moč, ki jih je vzel iz nepolitične katoliške obnovitvene skupnosti. Tako na primer je pripadal sedanji finančni minister Larraz katoliškemu dijaškemu združenju in je sodeloval mnogo let pri uredništvu katoliškega dnevnika »El Debate«.

Iz iste skupine je prišel tudi minister za vzgojo Ibañez Martin, ki je širil vzorno krščansko življenje zlasti med izobraženci. Odlična katoliška inteligenta sta tudi minister za trgovino Alarcon de la Lastra in minister brez lastnega področja Sanchez Mazas, izdajatelj katoliškega lista »ABC«.

Zmağa križa. V Španiji bodo imeli vsako leto 14. septembra (na sopraznik povišanja križa) svoj narodni praznik, ki je letos imel prav posebno obeležje, ker so ta dan v 22.000 občinah v vse šolske prostore slovesno v procesijah ponesli križ, sveto razpelo in ga pritrtili na vidnem prostoru. S to svečanostjo so počastili Španci najprej križ, obenem pa je veljalo to praznovanje spominu v državljanski vojni padlim junakom, ki so se borili za svobodo in vero svojih očetov. Temu namenu bo veljalo vsakoletno praznovanje 14. septembra, ko Cerkev obhaja spomin »povišanja križa«.

Dva brezskrbna

Uradni list španske države ima v vabilu na letošnjo proslavo sv. Križa in na »dan obnovljene nacionalne šole« tudi tale stavek: »Noben narod skrivnosti odrešenja ni tako doumel kot španski. O tem pričajo zlasti številne umetnine preteklosti... Zmagoslavje, katero je španski narod v osvobodilni vojni doživel, je v bistvu — zmagá križa.«

S tem praznovanjem je katoliška Španija hotela popraviti bogoskrunsko početje »rdečih«, ki so za časa državljanske vojne metali križe iz šol. — Na kraju pri Madridu pa, kjer je stal veličasten kip Kristusov, ki so ga bili komunisti leta 1936 porušili in razstrelili, nameravajo sedaj španski katoličani sezidati veliko cerkev v spravo in zadoščenje za brezbožno komunistično barbarstvo.

Neustrašenost mehiških katoličanov je dosegla, da so sedaj skoraj že vse cerkve odprte, dasi proticerkvene odredbe še niso preklicane. Katoličani so se svojih svetišč kratko in malo polastili. Dijakom se je posrečilo, da so organizirali že velikanske procesije vernikov k Naši Ljubi Gospe v Guadelupe. Katoličani skrbijo, da morejo škofje in duhovniki pri vseh slojih nastopati za Cerkev Kristusovo.

Umrl je kardinal Angelo Maria Dolci, star 72 let. Kot naslovni nadškof je zastopal sveto Cerkev v Južni Ameriki za države Bolivijo, Peru in Ekvador, pozneje v Carigradu in na Romunskem. Zaradi velikih zaslug ga je papež Pij XI. leta 1933 sprejel v kardinalski zbor.

Na pravi poti — do miru. Severno od Lisbone, v primorskem mestu Caldas da Rainha, so imeli prve dni septembra Evharistični kongres za vso patriarhijo lisbonsko. Končnih slovesnosti se je udeležil tudi predsednik drž. zbora kot zastopnik vlade ter zastopnik civilnih in vojaških oblasti. Velikanska množica je proslavljala božjega Zveličarja v presveti Evharistiji in spričala resnico, da sloni mir sveta in prijateljstvo med narodi edinole na načelih svetega Evangelija. — Prav tako so v istih dneh manifestirali vero v presveto Evharistijo na skupnem kongresu v Turinu verniki severne Italije, kjer so se opravljale skupne pobožnosti na čast evharističnemu Kralju z a m i r. — Nekaj izrednega se je zgodilo to leto v deželi mučeništva — Mehiki, kjer je preganjanje katoličanov ponehalo, dasi proticerkvene postave niso še preklicane. Tam so imeli svoj Evharistični kongres mladci izpod 14. leta v mestu Santiago di Cuautla. Kongres so sklicali in vodili mladi fantiči. Tudi govore so imeli sami. Tako n. pr. je govoril o »Evharistiji in otroškem svetu« 13 letni Jorge Alvarez. — Zgodnja in temeljita evharistična vzgoja — bo dala sveti Cerkvi nove junake krščanske značajnosti.

Omenjamo, da se je letos proslavila s posebno posrečenim Evharističnim kongresom tudi Litva, ki je sedaj tudi nekoliko prizadeta po razbesneli vojni. Ondotni kongres je bil sklican samo za može in fante. Zbralo se jih je v mestu Telšiai 19.000. (Pripomniti je, da živi v Litvi do 80.000 drugovercev — protestantov i. dr.)

★

Po Vseh svetih (od 10. do 14. novembra t. l.) bo zagrebški nadškof dr. Stepinac romarje svoje nadškofije vodil v Rim, kjer bo izročil svetemu očetu prošnjo, da bi bil blaženi Nikala Tavilić prištet med svetnike. (God bl. Tavilića je 14. novembra.) To proglašenje bi bila krona 1300 letnega jubileja, odkar je združen hrvatski narod s sveto stolico. — Enaka prošnja bo vložena tudi za kanonizacijo bl. Marka Križevčanina.

Slovesnost nove maše so imeli na Jesenicah 24. septembra. Bogoslovne nauke v Inostu in Rimu je skončal jeseniški rojak Jožef Žabkar, ki je nato 23. sept. 1939 v škofijski kapeli v Ljubljani prejel zakrament sv. mašniškega posvečenja. Jeseničanom je dala nova maša priložnost za prisrčno cerkveno praznovanje. Med obhajanci, ki jim je novomašnik podelil sveto obhajilo, je bil tudi bratec Jošt, ki je imel ta dan svečanost prvega sv. obhajila.

Povsod so naši ljudje. Iz konventa sester presv. Trojice v mestu Marseille na Francoskom je poslalo sedem slovenskih deklet pozdrave uredništvu. Med temi so tri Gorenjke, tri Dolenjke in ena iz ljubljanske okolice. Pišejo, da so zelo srečne in zadovoljne, pa da upajo kdaj, ko bodo postale dobre sestre Trinitarke, priti kot take v Slovenijo. Starejše sestre, ki se tudi same uče slovenščine, so močno vesele, kadar slišijo lepo slovensko petje. Na Malí Smarijin je imel red polnočnico kakor pri nas o božiču.

Ljubljanska škofija. Za duh. svetnika je imenovan J. Štrukelj, župnik v Polhovem gradcu. — Prof. Fr. Belec v Zavodu sv. Stanislava je poklican za knjigovodjo škof. ordinariata; dr. A. Polak pa za škof. kaplana in tajnika. — Za prefekta v Zavod sv. Stanislava sta postavljena A. Stopar, kaplan v Kočevju, in F. Žakelj, kaplan v Sostrem. — Podeljene so bile župnije: Rateče Kristijanu Cudermanu (poprej v Hotiču), Zapože Jožefu Cudermanu (poprej kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani), Bučka Iv. Hrovatu (poprej v Zaplani), Kresnice Jožefu Stupici (poprej na Prežganju), Trstenik Iv. Poljancu (poprej v Lučinah). — Upravitelji župnij: K. Matkovič za Trnovo, Fr. Matè za Mozelj, J. Rott za Hotič,

Fr. Kolenc, župnik v Hinjah, kot soupravitelj za Toplo reber. — Premeščeni so bili kot kaplani: Metod Mikuš iz Mengša v Kočevje, Anton Petrič iz Mirne peči v Mengeš, Mirko Gande iz Borovnice v Sostro, Ivan Pavlin iz Litije k Sv. Petru v Ljubljani, Fr. Mihelič iz Škocijana v Litijo, Ign. Štrancar z Breznice v Moste (Ljubljana), Mih. Žnidar iz Leskovca na Breznico, Jož. Pokorn iz Radeč v Leskovec, Fr. Tom iz Št. Ruperta v Radeče. — Nameščeni so bili kot kaplani: Fr. Ambrožič v Podzemlju, Fr. Cvar v Št. Rupertu, Marijan Kremžar v Trnovem, Stojan Novak v Domžalah, Fr. Rozman v Škocijanu, Ivan Skvarča v Mokronogu, Kristijan Stolbičar v Mirni peči, Anton Vukšinič pri D. M. v Polju, p. Mavricij Teraš, O. M. C. v Krškem, p. Pavel Verderber, O. T. v Metliki. — Kot kaplana župnije Mar. oznanjenja v Ljubljani sta nastavljena: P. Benvenut Winkler in p. dr. Stanko M. Aljančič; kot subsidiarja: p. Tarzicij Toš in p. Pelagij Majhenič. — Upokojena sta: Janko Borštnar, župnik v Hotedršici, in Jožef Gostiša, župnik v Sinjem vrhu.

Odlikovanje. Za papeževega prelata je imenovan vseučiliški profesor ljubljanske bogoslovne fakultete dr. Fr. Ks. Lukman, predsednik Prosvetne zveze v Ljubljani.

Za mejami. V Kojskem so dobili novega župnika Jožefa Kušmana, ki je bil poprej v Logeh na Kobariškem. — Novomašnik Bernardin Gošovič je prišel kot župnijski upravitelj v Gradno v Brdih, novomašnik Mirko Mazoka pa kot kaplan v Idrijo. — Karel Glazar, župnik v Sežani in dekan tomajski,

je bil imenovan za častnega kanonika stolnega kapitlja v Trstu. — Novomašnik Franc Zlobec je bil poslan kot kaplan v Postojno.

MARIJINE DRUŽINE

Vsem, ne posameznim... List, ki ga be-rejo tisoči in tisoči po vsej Sloveniji in izven nje, ne more posegati s karanjem v posamezne družbe, ker se z bratskim opominom — kakor je v pravilih določeno — lažje in več doseže, kakor če bi »Bogoljub« na veliki zvon obešal, kar je tu in tam graje potrebnega. Za odpravo napak in nerednosti je poklican odbor, prednik, prednica in voditelj.

Iz nekega obmestnega kraja smo prejeli dopis, ki v njem skrbna družabnica v rahlih besedah daje zdrave nauke svojim manj zglednim tovarišicam. Vse prav. Ali to naj se vse izvrši v družinskem krogu kongregacije v soglasju s pravili Mar. družb.

Povzamemo pa iz dopisa nekaj misli, ki so splošno poučne.

Kako sodijo ljudje o Marijinih kongregacijah? Glede Mar. družb velja prav tako in še bolj kakor o vseh dobrih zlasti verskih napravah in organizacijah — proroška beseda: »Svet vas bo sovražil.« Seveda ne ves svet, ampak oni grešni svet, ki hoče vse oblatiti in ogrditi, kar se ne sklada z njegovim v tostranstvo umerjenim ravnanjem, posebno pa to, kar mu vzbuja težko vest. Saj je znana ona basen o grbasti kameli, ki še vodo skali, preden jo pije, da bi na njeni gladini ne videla svoje grbe. Tako tudi tukaj? Z ozirom na to bodo znali vsi pravi kongreganisti presoditi, koliko naj dajo na take zbadljive pu-

Članice slovenske Marijine družbe v Zagrebu

(V sredi sedanjí voditelj p. R. Paté S. J., levo, in bivši voditelj p. J. Koželj S. J., desno)

ščice, ki jih prožijo nanje Cerkvi odtujene ali pa docela propale osebe.

»Nespamet! Čemu je pa tega treba!« — tako in podobno zavračajo to najlepšo cerkveno organizacijo, ki je posvečena Mariji, včasih celo taki, ki hočejo sami veljati za častilce Marijine, v resnici pa na ta način Mariji čast kradejo. — »V Marijini družbi se zbirajo samo taki, ki nič ne pomenijo« — tako prevzetujejo posvetneži, ki s svojim nadutim bletanjem izpričujejo, kako malo krščanskega duha imajo v sebi. Tretji opravičujejo svojo mlačnost in nevrednost za kongregacijo s tem, da se tolažijo: »Saj ti, ki so v Mar. družbi, niso nič boljši kot mi, ki smo zunaj.« Tako sodijo po ljuljki, ki je res nikjer ne manjka, in tudi v kongregaciji ni brez nje. Vprašamo jih: Zakaj se pa ne zgledujete po tistih, ki so zares dobri in si zares prizadevajo živeti kot Marijini otroci! In koliko je takih vzornih kongreganistov!

Prav ta poslednji ugovor pa naj bo za svarilo vsem, članom in članicam, ki niso v najboljšem prijateljstvu s pravili Mar. družb, da ne pozabijo, kako posvetni ljudje preže na vsako pego, ki jo opazijo na posamezniku, da jo potem vržejo na vso družbo. Družbeniki smo postavljeni kakor luč na svetilniku, da svetimo z dobrim zgledom vsem, ki nas vidijo ali celo opazujejo.

Kako neprevidno in grešno ravna torej vsakdo, ki je v Mar. Družbi, pa se zapusti in pozabi na svoje dostojanstvo! Zakaj so nekateri tako nepremišljeni v svojem govorjenju in obnašanju, ko bi morali vedeti, da sovražnik preži na nas kakor rjoveč lev in išče, kako in kje bi dobil kaj plena zase!

Naj prizadeti odgovore na tale vprašanja:

Zakaj se člani Mar. družb ne potegujemo vselej in povsod za svoj ugled in svojo čast, ki jo imamo kot dvorniki Marijini?! Zakaj se ta in oni vdaja razvadam in željam lahkomisljene mladosti?! Zakaj ustrezajo mikom, ki omadežujejo vsakega človeka, kaj šele tistega, ki se je v sprejemnem posvečenju popolnoma izročil Mariji! Zakaj je med nami toliko nespametne strahopetnosti, svetnega strahu in obsodbe vrednega obzira?! Ali se to ujema z načeli Katoliške akcije, ki so ji Marijine družbe najkrepkejše pomožne čete!

Svoje časti in odlike, ki jo uživamo kot izvoljena družina Marijina, ne bomo presojali po neslanih govoricah naših protivnikov in zoprnikov katoliške Cerkve, saj nimajo še pojma ne o vrlinah in vzvišenosti Marijine kongregacije. Mi imamo zadoščenje in izredno tolažbo v obljubi, ki velja Marijinim družabnikom in družabnicam: Pravi Marijin otrok ne bo pogubljen!

Prišel bo čas, ko bodo tudi nasprotniki spoznali in obžalovali svoj napuh in svojo zmoto, če prej ne, pa ob vesoljni sodbi. Takrat bodo morali priznati: »Ti so, ki so nam bili nekoč v zasmeh in zasramljiv pregovor. Mi neumni smo njih življenje imeli za nespamet... Glej, kako so zdaj šteti med otroke božje in njih del je med svetniki.« (Modr 5, 1—5.)

Velike marijanske svečanosti na čast Naši ljubi Gospe, imenovani fourvierski, so imeli v Lyonu na Francoskem od 21. do 25. junija. Pred stolno cerkvijo na velikem trgu se je razvrstilo devet Marijinih podob iz širne nadškofije, ki jih verniki posebno časte. Od tod so jih v procesijah prenesli v lyonske cerkve, kjer so ostale izpostavljene za časa kongresa, da so verniki povsod lahko opravili svoje pobožnosti. Skupne proslave se je udeležilo več škofov, med njimi štirje kardinali in več kot 300.000 vernikov iz 300 župnij.

Črnomelj. Člani kongregacij se predvsem zanimamo za napredek Marijanskega življenja in zato zasledujemo v poročilih, kako se drugod odlikujejo in skušajo hoditi v prvih vrstah Marijinih otrok. Morda bo komu kaj koristilo, če tudi od nas pride glas, ki pove, kaj smo in kaj delamo, v skupno glasilo, v »Bogoljuba« — saj nam mora biti ta list za spremstvo v borbah naše mladosti.

Tu nekaj naše kronike iz tega leta:

Drugo nedeljo v majniku, ki je bila določena za svetovni kongregacijski dan, smo se tudi mi bolj živo zavedali, da smo četa ogromne armade Marijine in da moramo to zavest tudi na zunaj pokazati. Zjutraj smo po primernem cerkvenem govoru pristopili k sv. obhajilu, nato je pa bilo sprejetih v Marijin vrtec 150 učencev in učenk. K tej svečanosti je prišteti tudi zlet k podružnici Rodine, kjer je bilo s cerkveno pobožnostjo združeno tudi zborovanje na prostem. Tu so se vrstili nagovori o lepoti in koristi Mar. družbe, o namenu Vrtcev, dalje razne deklamacije, petje itd.

Na Mali Šmarijin je bilo v deklško Mar. družbo sprejetih zopet 17 novink-aspirantin. V sprevodu z zastavo in z okrašenim kipom Matere božje smo jih spremljali k lepemu obredu v cerkev.

Veliko zanimanja bi radi spravili med družbo za KA. Tudi »Molitveno pomoč« v ta namen smo vpeljali, in sicer vsako prvo nedeljo pred deseto mašo. KA ima večkrat sestanke. Tečaja KA v Metliki (24. IX.) so se udeležile štiri članice naše družbe.

Slovenska Mar. družba v Zagrebu. Nepričakovano je udarila med naše vrste žalostna novica, da nas zapušča dolgoletni, skrbni voditelj p. Janez Kozelj dr. J. Celih 10 let je z njemu lastno ljubeznijo in požrtvovalnostjo

poleg svojega ogromnega pastirskega dela vzorno vodil Mar. družbo v veliko zadovoljstvo deklet. Nismo hotele verjeti, da nas res zapušča, dokler ni v poslovilnem govoru omenil svojega naslednika P. R. Pateja dr. J.

Redni mesečni sestanki, sv. maša s skupnim sv. obhajilom pri oo. jezuitih (Palmotičeva ulica 31), tamošnji govori: vse to je dajalo družbi novega poguma in novih moči. Vedno so prihajali novi slovenski obrazi. Ko so začetnice videle medsebojno ljubezen in skladnost, ki vlada v naši družbi, ko so slišale naše ubrano slovensko petje in okušale pošteno zabavo, so zaželele biti z nami v isti družbi. Da se lahko čisto domače pogovorimo, se zbiramo vsako četrto nedeljo v samostanu z blagonaklonjenostjo č. sester usmiljenk v Gunduličevi ulici 12. Tukaj dekleta prirejajo kratke igrice v smeh in zabavo, si zapojejo mile slovenske pesmice in se na različne načine pošteno zabavajo. Tako si ohranjajo poštenost in dobro ime in ostanejo zveste slovenskemu materinskemu jeziku.

Enkrat na leto gremo na izlet v naravo, in sicer v našo milo Slovenijo. Tako smo letos bile v Sevnici ob Savi. Pevski zbor Marijine družbe (30 pevk) je v tamošnji dvorani napravil koncert narodnih pesmic. Navdušeno in zadovoljno občinstvo je dalo pridnim pevkam in zborovodju bogoslovcu Andreju Liscu zaslužen priznanje. Drugače pa tudi med letom nastopamo s petjem in dramatičnimi prizori v Jeronimski dvorani v Zagrebu.

Da naše duhovno življenje ne peša in da dobi novih smernic za čednostno življenje, se udeležimo v polnem številu vsako leto duhovnih vaj ne z majhnimi žrtvami. Ob sklepu letošnjih duhovnih vaj je g. voditelj duhovnih vaj R. Paté sprejel lepo število mladih deklet v družbo.

Želeti bi bilo, da se vsa dekleta, ki so v borbi za kruh in življenje vržene v tujino, spomnijo svoje nebeške Matere, Gospe in Zaščitnice, in da stopijo v njeno družbo! Od srca rade jih bomo sprejele v svoje vrste, jim bomo dobre in zveste tovarišice, sotrpinke in svetovalke v velemestnem vrvežu.¹

Brusnice. Dne 5. oktobra se je preselila v boljše domovino Božič Alojzija iz Leskovca, stara 24 let. Pokojna članica Marijine družbe je sestra usmiljenega brata Marijana, bivajočega sedaj na Dunaju. Smrt jo je pobrala v tako lepih letih, čvrsto, brhko in postavno, česar se je sicer zavedala, a ni bila ne ošabna

¹ Pripomba: Naša slovenska Mar. družba vzdržuje in vodi slovensko zavetišče »Ognjišče«, Solovljeva 3, blizu glavnega kolodvora. Dekleta dobe tam za mal denar stanovanje in hrano v času svoje brezposelnosti.

in ne šopirna. Dosti ženinov se je potezalo zanjo, zdaj jo je poklical nebeški ženin.

Dekleta so ji nanesele polno rož in vencev, ljudje so prihajali kropit od blizu in daleč ter molit zanjo. Bog ji daj večni pokoj!

Ledine. Na Mali Šmarijin dan so imele Ledine praznično lice, saj smo praznovali 40 letnico, odkar je bila ustanovljena Mar. družba. S tem jubilejem smo združili dekanijski shod za vse družbe našega okolja. Navzlic težkim prilikam so prihiteli Marijini otroci od blizu in daleč, celo z Vojskega in Črnega vrha. Slavnostni govornik M. Brumat, škofijski voditelj Mar. družb, je opisoval pomembnost kongregacij, zavračal nizkotno ravnanje posvetnih ljudi, ki iščejo napake na članih Mar. družb, da bi oblatili družbo samo. (Seveda je žalostno, če se sliši: »Poglejte jo, v Mar. družbi je, pa je taka.« Če se more o kateri ali o katerem tako reči, se je dotična (dotični) že sama izključila iz družbe, ako tega ni storilo načelstvo.)

Govornik je dalje opozarjal na nekatere kreposti, ki se morajo Mar. otroci v njih odlikovati. Omenjal je zlasti zvestobo do Mar. družbe in do vseh njenih pravil. Enako važna je čednost medsebojne vzajemnosti in krščanske ljubezni, ki zna potrpeti, pa tudi bratsko posvariti, če se pokaže kje kakšna napaka ali kaj takega, kar bi jemalo ugled družbi.

OPAZOVANJA

Kdaj, kje, kako bi rad umrl? Neki katehet je ob začetku svetovne vojne dal učenecem pismeno nalogo, naj odgovore na zgorajšnje vprašanje. Odgovori so bili različni in še dovolj pametni. Seveda so vsi odlašali smrt na 70., 80., 90. leto. Smrt naj bi jih poiskala na domu, v domači hiši, ne na morju. Prav v krščanskem duhu so bili sestavljeni odgovori na vprašanja »Kako?« Želeli so si srečno smrt, ko bodo dobro pripravljene, v stanu milosti božje, po vrednem sv. obhajilu, ob navzočnosti duhovnika.

Zopet slišimo v duhu bobnenje topov, brnenje železnih ptičev, hrustanje tankov in oklopnih vozil, zdihovanje ranjenih, pojemanje umirajočih. Zopet se ostrijo živci zbeganih naših ljudi, ko se za primer nesreče določajo kraji begunstva, ko si naročajo plinske maske, ko se kopljejo in zidajo varnostni zakloni, dasi upamo, da nas bo Bog vojnega in vsega drugega zla, ki je v vojnem spremstvu, milostno obvaroval.

Kaj pa zahteva v takih časih od nas krščanska življenjska modrost? Tole: Življenje naše bodi tako, da se nam smrti ne bo treba bati. Umiranje bodi zadnje

dejanje bogovdanega življenja, zadnje dejanje naše pokorščine do Boga. Najkrajše se da izraziti navodilo za bogovdano življenje s besedo: *Hodi za Kristusom!* Apostol in evangelist Luka nas pa priganja, naj bomo na vse pripravljeni, kar ima čez nas priti, takole: »Varujte se pa, da vaša srca ne bodo obtežena s požrešnostjo in pijanostjo in s skrbmi tega življenja in da tisti dan ne pride nad vas nenadoma... Čujte torej vsak čas in prosite, da bi mogli ubežati vsemu temu, kar se bo godilo, in stopiti pred Sina človekovega.« (Lk 21, 34—37.)

Kdaj? Kje? nas bo pričakala smrt, to ni najvažnejše, tega nihče ne ve kot Bog sam. Odločilno pa je, kak o bomo umrli. Od tega vse zavisi. Dobro umreti moremo vsi, če Bogu dopadljivo živimo, če smo trajno v posvečujoči milosti. To je krščanska pripravljenost na smrt.

RAZNO

KONGRES KRISTUSA KRALJA

Resolucije slovenskega zborovanja

(Dalje.)

1. Družina.

Družina je korenina človeškega rodu. Da bo človeški rod zdrav, mora biti zdrava korenina. Za vsakega človeka je največje važnosti, v kaki družini je rojen in vzgojen. Dobre družine so stebri krščanske družbe (župnije).

Da se versko prenovimo, je treba predvsem, da so družine res krščanske. Prva zahteva je zakonska zvestoba. — Druga: vršiti zakonske pravice in dolžnosti po volji božji; zloraba zakona ubija naš mali narod. — Tretja: medsebojna ljubezen in uslužnost, krotkost in potrpežljivost. — Četrta: skrbna vzgoja otrok. Verski duh in strah božji naj prešinjata družino in vodita vzgojo. Vzgojajo naj se otroci ne samo za zemljo, marveč predvsem za nebesa, kar je njih pravi in končni namen. Zlasti naj se navajajo na pogostno sv. obhajilo. — Peta: krščanske družine naj zvesto goje skupno molitev in naj se posvete sv. Družini in presv. Srcu Jezusovemu; naj to posvečenje redno ponavljajo in stalno goje. Take družine so mala svetišča božja.

2. Šola.

Vsak otrok je božja last in odkupljen s krovjo Kristusovo. Njegov končni namen je onstranski, večna sreča v Bogu. Zato se mora krščansko ljudstvo zavedati, da mora biti vsaka vzgoja, kakor doma tako v šoli, verska. Ker pa naša šola ni verska, zato

je krščansko ljudstvo, ki šolo vzdržuje, upravičeno in dolžno tako dolgo zahtevati versko šolo, dokler je ne doseže. KKK pozivlje katoliško ljudstvo, naj na zakonit način zahteva sledeče:

Ljudstvo mora po starših, po svoji Cerkvi in po svojih narodnih zastopnikih imeti v šolstvu prvo in glavno besedo.

Vse naše šole morajo biti katoliške; zasebne enakopravne državnim šolam.

V naših šolah:

- mora biti verouk najvažnejši predmet;*
- vsa šolska vzgoja mora biti v duhu katoliške vere;*
- naše otroke morajo poučevati katoliški učitelji in to le učitelji, ki dajejo otrokom s svojim življenjem dober zgled; učitelje, ki niso katoliške vere, in učitelje, ki ne izpolnjujejo verskih dolžnosti in s svojim življenjem na otroke kvarno vplivajo, katoliško ljudstvo odločno odklanja.*

Darovi — dušam v vicah. 1. Popolni odpustek (toties — quoties), kolikorkrat kdo obiše cerkev ali javno kapelo v času od opoldne 1. novembra do polnoči 2. novembra ter odmoli šestkrat Oče naš, Zdrava Marija in Čast bodi... po namenu sv. očeta. Ta odpustek, ki velja samo rešitvi duš iz vic, se more po privolitvi sv. očeta Pija XI. z dne 10. decembra 1938 dobiti tudi nedeljo pozneje. (Spoved in obhajilo, kakor označeno na zadnji strani med odpustki za november.) — 2. Privilegij oltarja v vsej osmini na korist dušam, ki se zanje opravlja sveta daritev. — 3. Vsak dan v osmini en popolni odpustek pod navadnimi pogoji za duše v vicah, kdor obiše pokopališče in tam opravi katero koli molitev (tudi samo v srcu) za rajne. — 4. Med letom je dovoljen za obisk pokopališča in katero koli molitev (tudi notranjo) odpustek 7 let. — Največja milost za rajne je pa pravica, da smejo duhovniki ta dan opraviti trikrat presveto daritev za rajne.

Sedemnajsto leto starosti je nastopil dne 6. sept. 1939 naš jugoslovanski kralj Peter II. Praznovanje se je izvršilo na presrčen način po vsej Jugoslaviji predvsem po cerkvah, kjer so se vrstile svečane službe božje za blagor domovine, za blagoslov mlademu kralju in za dosego miru med narodi.

Zunanje proslave in obhodi so letos izostali zaradi tesnobe, ki jo preživlja Evropa. Bil je pa letošnji godovni dan kralja Petra II. tem pomenljivejši, ker so mu za vezilo prinesli v dar sporazum med Srbi, Hrvatimi in Slovenci.

Čenstohova, sloveča božja pot na zahodnem Poljskem, med pohodom nemških čet ni

bila poškodovana, kakor se sedaj glase poročila iz Nemčije. To v pojasnitev, da ne bo napačne sodbe, ker so bili številni listi in z njimi tudi »Bogoljub« pod vtisem prvih nznanih, kakor da je bilo med železnim dežjem iz bombnikov močno prizadeto tudi to, Poljakom tako drago in priljubljeno Marijino svetišče.

(Omenjamo, da si morejo naročniki »Bogoljuba« ogledati čenstohovsko cerkev in podobo Matere božje v 12. številki letnika 1937, na strani 276 in 277.)

Duhovne vaje za žene in matere bodo v Domu Device Mogočne od 7. do 11. decembra; z a d e k l e t a od 26. do 30. decembra. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan jutraj. — Vodijo misijonarji svetega Vincencija. Predstojništvo Lichtenurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

K našim slikam. Na ovitku zadnje številke smo ponatisnili sliko vitke cerkve presv. Srca Jezusovega v Ljubljani. To lično, snažno in skrbno ohranjevano svetišče je bilo lani po notranjosti vse obnovljeno, tako da je vzor pravilno urejenega, čistega in strogo v gotškem slogu zidanega božjega hrama. — Slika na ovitku pričujoče številke pa kaže čedno in kar veličastno župnijsko cerkev sv. Martina v Moravčah.

K sliki »Vhod v vice in pekel«: Dante Alighieri, bogonadarjeni italijanski pesnik (rojen 17. junija 1265) je ustvaril veličastni pesniški umotvor z naslovom »Divina Commedia«: vhod pesnika v pekel, nebesa in vice. — K sliki »Vhod v pekel« spadajo prosto povedane vrstice:

Tu vodi pot v kraj bolečine,
kjer muka nikoli nikoli ne mine,
kjer božja pravičnost za večno
zavrгла je ljudstvo nesrečno.
Vse upanje tem je zamrlo,
ki brezno jih to je požrlo.

DOBRE KNJIGE

Slovensko Sveto pismo N. Z. v II., žepni izdaji se dobi sedaj v celoti. Nedavno je izšla v založbi škofijskega ordinariata v Ljubljani druga knjiga Nove zaveze: Apostolski listi in Razodetje. (Prva knjiga vsebuje Evangelije in Apostolska dela.) Vsaka knjiga zase stane samo din 8, v celo platno vezana din 12. Oba dela skupaj (ves N. Z.) v celo platno vezana din 22, v usnju z zlato obrezo din 48. Naroča se tudi v Jugosl. knjigarni.

»Vzemite in berite! Vzemite in dajte knjigo vseh knjig tudi drugim kot najlepši dar, da jo berejo. Ni ga, če je še tako omikan, ni ga, če je še tako neomikan, da bi mogel to knjigo pogrešati. Za olikane in za neolikane je Sv. pismo. Razložek je le v tem, da je omikancu še bolj potrebno kot neomikancu, in da se mora omikaneč še bolj potruditi, da bere Sv. pismo s preprostostjo, razsodnostjo in spoštovanjem.« (Kepler.)

ODGOVORI

G. Z.: Kaj naj stori pošten človek, ki želi živeti s Cerkvijo in večkrat prejeti sv. obhajilo, pa vidi in okuša, kako se mu delajo ovire ne s silo, ampak z naltolcevanjem in smešenjem?

Zavedajte se, da se pri ljudeh, ki so zanikrni za službo božjo in še bolj za prejem sv. zakramentov, ali pa so že čisto zanemarjeni, vselej oglašava vest, kadar vidijo koga, ki je boljši od njih in skuša zgledno živeti. To je zanje glas božji. Prečudno je le to, da hočejo ta opomin zadušiti in zaglušiti na ta način, da druge, ki bi jih morali posnemati, zapostavljajo, zaničujejo, smešijo, se iz njih norčujejo, jih obkladajo z zbadljivimi priimki in morda še kaj hujšega.

Kaj naj v takem primeru storimo? — Prezreti bevskanja in molče prenašati vse neprijetnosti! Sam božji Učenik nam je dal za take primere lepo navodilo: »Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej ko vas. Ko bi bili vi od svetá, bi svet svoje ljubil. Ker pa niste od svetá... zato vas svet sovraži. — Spominjajte se besede, ki sem vam jo rekel: 'Služabnik ni večji, ko njegov gospod.' Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas...« (Jan 15, 18—21.)

Ze spredaj smo omenili basen o kameli, ki tako živo poodituje ravnanje in vedenje nekaterih posvetnjakov in bogomrznih ljudi do pobožnih oseb. Naj jo tu navedemo: Kamela, vsa grbasta, je prišla do stoječe vode, da bi se je po želji napila. Ze se skloni, toda v mirni gladini čiste vode, ki je bila kakor ogledalo, zagleda svojo grbo. To jo je nemalo razdražilo. Takoj se zažene z nogami v hladno tekočino, ki je imela na dnu polno blatne usedline, pa jo tako zbrodi, da je bila vsa motna, kalna in umazana. Šele ko grba ni bila več vidna, se loti vode.

Taki kameli bi prisposodobili človeka, ki ima obteženo vest z grehi, hočem reči z grbami. Namesto da bi se jih znebil, pa raje skuša ogrditi druge, ki so prijatelji božji in ogledalo za njegove grbe. Kaj mu to koristil?

Egidija F.: Pismo na zahtevani naslov — je bilo uredništvu vrnjeno po enem mesecu. Odgovarjamo tu: Za Vaše namene bi bila primerna in poučna znana knjiga »S t u d e n e c m i r u.« (Spisal L. Pamer S. J. — poslovenil L. Sedej C. M. — Naroča se v trgovini Ničman v Ljubljani. Cena 24 din, broš. 16 din.) Ima tudi poglavje: Z b e g a n o s t i n s k r u p u l o z n o s t.

Pripomnimo pa: Za Vas in sploh za vse one, ki jih begajo take duševne motnje, je bolje, da se ravnate po navodilu spovednikovem. Zavedajte se, da je on odgovoren pred Bogom za odločbe in rabsodbe, kakor tudi za navodila, ki jih daje spovedancem, tudi skrupulantom. Spovednik je sam dobro poučen, kako ravnati z takimi zbeganci.

PROŠNJE IN ZAHVALE

E. M. — R. se priporoča sv. Judu Tadeju in ž misijonarju Ign. Knoblaharju za pomoč v težki pravdni stvari in mučnem položaju. — **A. L.**, narednik, se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji in sveti Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo. — **K. A.** se iskreno zahvaljuje Materi božji in škofu Slomšku za pomoč v stiski. — **M. M.** se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., dušam v vicah, sv. Tereziji Det. J. za dvakratno uslišanje. — **S. M.** se iskreno zahvaljuje Mariji Pomagaj, sv. Tereziji Det. J. in don Bosku za srečno prestalo operacijo. Št. Peter v Savinjski dolini.

Samega sebe smeši, kdor verjame, kakor da je vera nekaj brezpomembnega...

VSEBINA: Članki: Jozafat, dolina grobov. (Univ. prof. dr. A. Snoj). — Leseni konj pred Trojo. (J. Šimenc.) — Katoliška akcija pred nalogami časa. (Prof. A. Strupi). — Na očetov klic: 11. Potrebna povest. (J. Langerholz). — Sv. maša in vsakdanje sv. obhajilo. (P. Mihael Mlekuž, O. S. B.). — Poglavje za vse. (A. Č.) — Povest: Dve služkinji (J. Pl.). — Pesmi: Grobovom. (Fr. Neubauer). — Darovanje Marijino. (Robotnikov.). — Zahvalna nedelja. (M. Brečič). — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Mar. družine. — Opazovanja. — Razno. Dobre knjige. Odgovori. — 10 slik. Na ovitku cerkev sv. Martina v Moravcäh.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir. v Češko-slovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spis, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubac« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubac« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za november 1939.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
 Preganjalec sv. Cerkve. | Misijoni na otoku Cejlonu.

Mesečni zavetnik: Sv. Stanislav Kostka, spozn. (13.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1 Sreda	Vsi svetniki	Hrepenenje po nebesih	Zav. sv. Stanislava	Sromlje
2 Četrtek	Vernih duš dan	Pozabljene duše v vicah	Krka	Markovec
3 Petek	Hubert, škof	Posvetitve družin presv. Sreč	Mengeš, zavetišče	Kapele pri B. ež.
4 Sobota	Karel Borom., škof	Sv. oče in naši škofje	St. Janž	Artiče
5 Nedelja	23. pob. Zahvalna	Zahvala za vse dobrote	Črni vrh n. P. gr.	Koprivnjica
6 Poned.	Lenart, spozn.	Mir med narodi	Kropa	Zabukovje
7 Torek	Engelbert, škof	Duhovniki in bogoslovci	Trata	Zdole
8 Sreda	Bogomir, škof	Mir v naši državi	Novo mesto, franč.	Slov. Bistrica
9 Četrtek	Božidar, mučenec	Duhovne vaje. Misijoni	Loški potok	Slov. Bistrica
10 Petek	Andrej Avel., spoz.	Poganski misijoni	Sostro	Slov. Bistr., M. 7 ž.
11 Sobota	Martin, škof	Novo semcu. v Ljublj. in Mar.	Dob	Sv. Martin n. P.
12 Nedelja	24. pob. Martin, p.	Duhovniški poklici	Smartin pri Kr.	Gor. Poljskava
13 Poned.	Stanislav K., spozn.	Preganjani in trpeči	Podlipa	Spod. Poljskava
14 Torek	Jozafat, škof., muč.	Zedinjenje razkolnikov	Smartno pri Litiji	Crešnjavec
15 Sreda	Albert Vel., s. c. uč.	Naše vseučilišče; akademiki	Moravče	Martjanci
16 Četrtek	Jedert, devica	Ženski redovni poklici	Bled	Majšperk
17 Petek	Gregor Čudod., šk.	Zmag nad komunizmom	Srednja vas v Boh.	Pešarovec
18 Sobota	Roman, mučenec	Moški redovni poklici	Mengeš	Makole
19 Nedelja	25. pob. Elizabeta	Krščanska dobrotelost	Ljubljana, križanke	Pertoča
20 Poned.	Srečo Val., spoz.	Padli v vojni	Smartin pod Sm. g.	Poljčane
21 Torek	Darovanje dev. muč.	Dijaške Marijine kongregacije	Dolenji Logatec	Tišina
22 Sreda	Cecilija, dev. muč.	Gojitev cerkvenega petja	Smartin v Tuh.	Laporje
23 Četrtek	Klemen, pap., muč.	Ranjenci in bolniki	Bukovščica	Veliki Dolenci
24 Petek	Janez od Križa, c. n.	Poglobitev v duh. življenju	Ziri	Studenice
25 Sobota	Katarina, dev. muč.	Naši izobraženci	Sv. Katarina	Tinje
26 Nedelja	26. pob. Janez Berhm.	Čistost mladine	Rova	Sv. Venčesl.
27 Poned.	Virgilij, škof	Katol. akcija med delavci	Ljublj. Vincentij. um	Dolna Lendava
28 Torek	Gregor III., papež	Sklepi kongresa KK	Vače	Beltinci
29 Sreda	Saturnina, mučenec	Misijonski poklici	Zapoge	Bogojna
30 Četrtek	Andrej, apostol	Naša domovina. Umrli	Litija	Črensoveci

Odpustki za november 1939.

I. Odpustki za ves november.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako nabožno vajo v tolažbo dušam v v., dobe: 1. vsak dan odp. sedem let, 2. p. o. poljuben dan v m., če prejmejo sv. z., obiščejo cerkev in molijo po n. sv. o.

II. Odpustki ob določenih dneh novembra.

1. Sreda. Vsi svetniki. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 3. čl. r. v. br.; 4. čl. br. S. J. v br. c.; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo. — V. o. — Danes opoldne počeni in ves naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki prejmejo sv. z., tolikokrat dobiti p. o., kolkokrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po n. sv. o., in sicer vsaj šestkrat Oče naš... Zdrava Marija... in Cast bodi... Vse odp. morajo obrniti v prid dušam v vicah. Spoved se lahko opravi še en teden prej, torej od 25. okt. dalje ali v osmini praznika, torej do 8. nov.; sv. obh. pa se mora prejeti ali danes ali pa enkrat v osmini do 8. nov. — Dalje p. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, ako prejmejo sv. z. in molijo po n. sv. o.

2. Četrtek. Vernih duš dan. P. o.: 1. čl. br. za duše v v.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj; 3. čl. br. S. J. kakor večeraj; 4. čl. r. v. br. danes ali v osmini v br. c.; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 3. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, ako prejmejo sv. z. in molijo po n. sv. o. — Dalje p. o. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan.

3. Petek. prvi v m. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. vsem, ki prejmejo spravno sv. obh., ne-

koliko premišlujejo dobrotljivost presv. S. in molijo po n. sv. o.; 3. čl. br. sv. S. J.

4. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razlaljenja in molijo po n. sv. o.

5. Nedelja, prva v m. čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. e. molijo po n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. e. nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T. — P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škap., 2. čl. br. S. J.

13. Ponedeljek. Sv. Stanislav. Sv. Didak. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. istim kakor jutri.

14. Torek. Sv. Jozafat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

15. Sreda. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda. P. o. čl. skap. br. karmelske M. b. v redovni ali žup. c.

16. Četrtek. Sv. Neža Asiška. P. o. istim kakor 14. dan. — V. o.

21. Torek. Darovanje Marije D. P. o.: 1. istim kakor 15. dan; 2. čl. »Dejanja sv. detinstva«, če molijo obenem za njega razširjenje; 3. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi. — V. o.

24. Petek. Sv. Janez od Križa. P. o. istim kakor 15. dan skozi vsi osmino.

25. Sobota. Sv. Katarina. V. o.

26. Nedelja, zadnja v m. Sv. Lenard Portom. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.; 2. istim kakor 14. dan.

28. Torek. Sv. Jakob Marški. P. o. istim kakor 14. dan.

29. Sreda. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška. P. o. istim kakor 14. dan.

30. Četrtek. Sv. Andrej. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav. pod navadnimi pogoji, če molijo obenem za razširjenje sv. vere.

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBRESTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBRESTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

All je Vaša hiša že naročena

na prvi

slovenski katoliški dnevnik **SLOVENEK**

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“ v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal.

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji

novi umetnosti prehranjevanja,

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter po poapnenju sčasoma bolezen preneha.

R e s n i m o ž j e zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Čim prej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

Popolnoma zastoj dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker ima moj založnik samo **10.000 komadov za brezplačno** razpošiljanje, pišite takoj, da se boste mogli tudi Vi prištevat med one srečneže

Zbiralnica za pošto:

ERNST PASTERNAK, BERLIN S. O.

Michaelkirchplatz 13. Abt. Z 493.

Mladenič, izučen krojač, ki bi se hotel posvetiti Bogu v redu sv. Frančiška, naj se pismeno oglasi na naslov: Frančiškanski samostan, Makarska v Dalmaciji.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev. Pišite na dopisnici upravi »Slovenskega doma« v Ljubljano, naj Vam pošlje nekaj številk lista na ogled.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ST.6/II

Jugoslovanska tiskarna

v Ljubljani

Kopitarjeva ul. 6

dobavlja v okusni opremi: knjige, brošure, cenike, jedilne liste, etikete, diplome, razglednice, letake, plakate, tiskovine za tujsko propagando, za poslovno reklamo, za urade, trgovino in obrt ter vse ostale tiskovine, bodisi v eno- ali večbarvnem tisku, izvršene potom

knjigotiska, litografije ali bakrotiska

Izdeluje tudi
vse za ilustriranje tiskovin po-
trebne osnutke, risbe, predloge in

klišeeje

Postrežba točna ◆ ◆ Umerjene cene

